

Svibanj / Lipanj 2023

Svezak 105, Broj 3

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Vjerne Žene u Bibliji

Žene Vjere • Žene Vrline

Službenice Božje Po Znanju

Žene Samosvladavanja

Žene Strpljivosti • Pobožnost

Ljubav, Agapao i Fileo • Majčina Ljubav

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

Brook House
Whitchurch Road, Prees
Whitchurch, UK, SY13 3JZ

Berejski Biblijski Institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtijev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

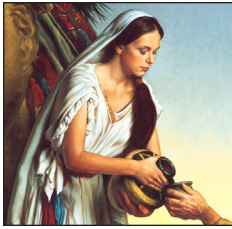
DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Ovaj broj Glasnika slavi živote i primjere vjernih žena iz Biblije kroz objektiv osam milosti Duha koje je spomenuo Apostol Petar (2. Petrova 1:5-8). Svakom je autoru dodijeljena jedna od tih milosti i zatraženo je da pruži uvid

u vjerne žene Biblije koje predstavljaju primjer te milosti.

Uključen je abecedni umetak svih vjernih žena u Bibliji. Ovaj je umetak osmišljen tako da ga čitatelj lako izvadi i ubaci u svoju Bibliju za buduću upotrebu. Članci razmatraju 25 od 52 žene navedene u infografici.

Žene Vjere razmatra Rahabu, Jitfahovu kćer, i Mariju, Isusovu majku. Kako je svaka u vjeri odgovorila na svoja nevidena iskustva koja su joj promijenila život? Kako su nas naučili da reagiramo kada se nađemo u sličnoj krizi?

Žene Vrline ispituje Leu i Mariju, Isusovu majku. Usprkos svim neobičnostima, kako je njihova podložnost Bogu rezultirala životom u kreposti? Kako klesanje i oblikovanje naših karaktera može dovesti do vrline u našim životima?

Službenice Božje Po Znanju razmatra Evu, Rahabu, Martu i Mariju iz Betanije te Priscilu. Što su znale? Kako su postupile u skladu sa svojim znanjem? Kako ih je njihov rast znanja približio Bogu?

Žene Samosvladavanja okreće se k Evi, Abigaili, Sari i Rut. Kako nam je svaka pokazala da je samosvladavanje samodisciplina u kombinaciji sa zdravim razu-

Vjerne Žene u Bibliji
Svibanj / Lipanj 2023
Svezak 105, Broj 3

- 4** Žene Vjere
- 7** Žene Vrline
- 10** Službenice Božje Po Znanju
- 13** Žene Samosvladavanja
- 16** Žene Strpljivosti
- 19** Pobožnost
- 22** Ljubav, Agapao i Fileo
- 25** Majčina Ljubav

mom? Kako je emocionalni strah u suprotnosti sa samokontrolom? Kako su te žene prešle iz samopouzdanja u samokontrolu?

Žene Strpljivosti razmatra Esteru, Anu proročicu, Mariju Isusovu majku, Jokebedu, ženu Šunamku i udovicu iz Sarepte. Kako je strpljenje u svakoj od ovih vjernih žena razvilo snagu i postojanost karaktera?

Pobožnost gleda na Deboru, Naomi, Esteru i Mariju Magdalenu. Kako ih je predanost pobožnosti pripremila za prilike? Suočavajući se s određenim katastrofama, kako je pobožnost nadvladala strah?

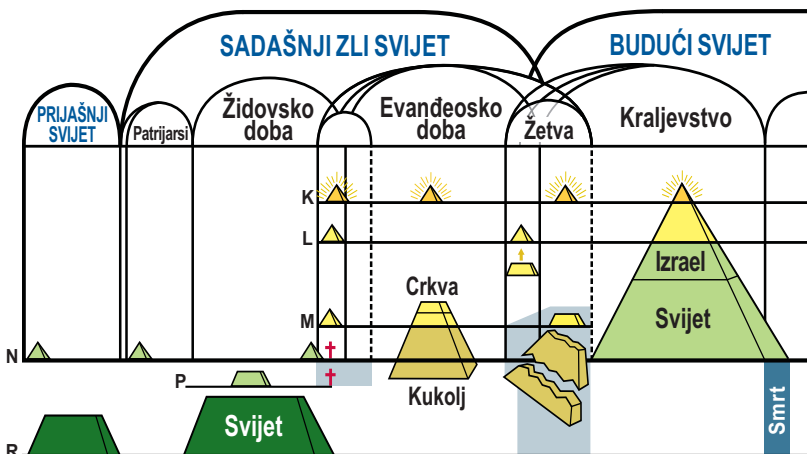
Ljubav, Agapao i Fileo bavi se Rebekom, Deborom, neimenovanom mudrom ženom, neimenovanom sluškinjom -robinjom Naamana, Jehošebom, i grijешnom ženom kojoj je Isus iskazao milosrđe. Kako su te žene pokazale dvije različite vrste ljubavi i tako zadovoljile Boga?

Majčina Ljubav razmatra ženu Šunamku, koja je preklinjala Elizeja za život za svog sina. Ovo iskustvo ima proročke pouke o Božjoj brizi za Izrael. Zašto je Elizejev prvi pokušaj bio nedovoljan? Kako je to omogućilo drugi ispit vjere i prekrasan rezultat?

Vjerujemo da će razmatranje ovdje izloženih snažnih priča povećati vašu vjeru.

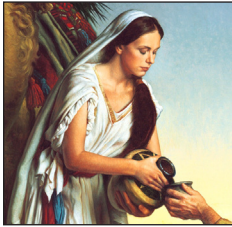
SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Žene Vjere

„Pravednik će živjeti od vjere” (Rimljanima 1:17, ESV).

Bog cijeni one koji ga ljube i vjeruju mu (Izreke 3:5-10). Oni su dragocjeni u njegovim očima (Psalam 116:15). Kako su njihovi životi i volje podređeni Bogu, On u njima razvija postojanu vjeru.

Apostol Pavao i Jakov opisuju važnost i vjere i djela. Vjera je vitalna. Ali pravu vjeru prate djela koja pokazuju vjeru. Stoga, primjećuje Jakov, “vjera bez djela je mrtva” (Jakov 2:20). Vjera bi nas trebala potaknuti na djelovanje u skladu sa životom ljubavi i odanosti našem Nebeskom Ocu.

Sveto pismo češće govore o muškarcima, svjedoči i o mnogim ženama čiji životi i ponašanje svjedoče o njihovoj vjeri — sutkinjama, učenicama, proročicama i đakonicama, koje su plemeniti primjeri, vrijedni našeg cijenjenja i oponašanja. Njihovi nas primjeri mogu dovesti do korisne introspekcije. Je li naša vjera jaka? Jesmo li motivirani vjerom? Jesmo li natjerani da se podložimo Božjoj volji, kao što su oni?

Rahaba, Jiftahova kći, i Marija, Isusova majka, sve su pokazale otpornu vjeru potpornim djelima koja pokazuju važnost volje i providnosti Božje za njih. Vjera ovih žena pokazuje njihovo povjerenje u Božju volju, što je uzrokovalo dramatične i nagle promjene u njihovim životima.

Rahaba

Izraelski bijeg iz Egipta i njihove kasnije vojne pobjede nad Amorejcima, Bašanom i drugima postali su legendarni. Rahaba je saznala za Božju zaštitu i rekla je dvojici uhoda da je strah od njihova Boga u njezinoj zemlji velik. „Jer smo čuli kako je Jehova isušio vodu Crvenoga mora zbog vas, kada ste izašli iz Egipta, i ono što ste učinili dvojici kraljeva amorejskih koji su bili s druge strane Jordana, Sihonu i Ogu, koje ste potpuno uništili. I čim smo sve to čuli, srca su nam utrнула i zbog vas nije ostalo nikakve odvažnosti u nikome; jer Jehova, Bog vaš, on je Bog gore u nebu i dolje na zemlji” (Jošua 2:10, 11, NAS). Za osobu u Jerihonu čuti ove priče i potom povjerovati u moć Svemogućeg Boga (koji nije bio štovan u Jerihonu) je uvjerljivo. No to što je Rahabu njezina vjera potaknula na akciju zaista je izvanredno.

Možemo pretpostaviti da bi Rahaba bila ubijena da su vođe Kanaana saznali za izdaju. Za Rahabu pružiti utočište i način bijega špijunima koji su dolazili uništiti njezin grad bio je čin velikog rizika i ranjivosti i zahtijevao

je veliku vjeru. Da njezin smioni plan nije uspio, sve za što je radila bilo bi izgubljeno.

Zamislite da riskiramo svoju profesiju, tradiciju, hobiye, udobnost, zajednicu, način života i udobne dnevne rutine prije nego što saznamo da je Bog “u našem kutu” da nas zaštiti. Prije nego što smo Ga uopće upoznali. Možemo li zamisliti da riskiramo sve u jednom danu? Možemo li ostaviti cijeli život iza sebe? Rahaba je odlučila pomoći uhodama jer je vjerovala da je Bog s njima i da ih se ne može pobijediti.

Rahaba stoji kao lik snažne i odlučne vjere. Mogla je ubiti uhode i poslati poruku straha natrag Izraelcima. Mogla ih je predati kralju za političku korist. Niža osoba, odlučna braniti svoj način života, prvo bi razmotrio te opcije. Umjesto toga, Rahaba je odmah ispričala uhodama priču o njihovom čudesnom izbjavljenju koje je čula. Možda je njezina vjera ojačala vjeru Izraelaca kada su čuli za njezinu podršku njihovom izvanrednom Božjem izbjavljenju.

Kako je osvježanje moralo biti za Rahabu napustiti svoju grešnu profesiju i pridružiti se narodu posvećenom pravednosti. Njezina nas odluka podsjeća na Isusovu

Rahaba, pomaže uhodama

prisposobu o Dragocjenom biseru, koja opisuje vrijednost Kraljevstva Božjega. Rahaba je napustila “sve” što je posjedovala kako bi dobila mnogo bolju budućnost pod Božjim vodstvom. Ne vidimo da se život ponovno ovako promijenio sve dok Isus apostolima na morskoj obali ne kaže “slijedite me.”

U izvještaju stoji da je Rahaba na svom krovu imala lan, sirovinu za izradu platna. Rahaba je kao lan na svom krovu. Baš kao što fini lan predstavlja čistoću svetaca, djelo koje je dovršio Bog, možda je lan na Rahabinom krovu pokazatelj djela koje se Bog pripremao izvršiti u njezinu životu. Vidimo kako se Božje djelo nastavlja u njezinu životu i lozi. Njezin sin Boaz, njezino dijete, bit će uključen u Isusovu lozu (Ruta 4:17, Matej 1:5). Kakav nam je primjer vjere Rahaba darovala! Bog je vrijedan da se odrekemo svega što imamo da bismo izabrali Njega!

Jiftahova Kći

Jiftah, sin bludnice, rođen je zbog očevog preljuba. Njegova su ga ljutita braća zbog toga izbacila iz obitelji (Suci 11:1-2) i on je pobjegao u Tob. Ali Jiftah je postao “hrabri ratnik” i ustao je zapovijedati izraelskom vojskom protiv Amona kada su ga Gileadani zamolili da se vrati i bori za njih protiv kralja Amona. Dok napušta svoj novi grad Tob, Jiftah putuje oko 64 do 80 km južno kako bi branio upravo one ljude koji su ga izbacili kao bezvrijednog i nezasluzenog. Noć prije bitke, on traži od Boga pobjedu i zapečaćuje svoj zahtjev sudbonosnim obećanjem: “Ako mi dopustiš da porazim Amonce i da se zdrav vratim kući, žrtvovat ću ti onoga tko mi prvi izađe u susret” (Suci 11 :30-31, suvremena engleska verzija).

Jiftahovo obećanje da će žrtvovati “svakog” tko mu izađe u susret iz njegove kuće je neobično. Međutim, tijekom tog vremena životinje bi ponekad živjele na prvom katu nekih domova. To saznajemo iz 1. Samuelove 28:24, gdje je žena držala “ugojeno tele u kući,” i iz prisposobe iz 2. Samuelove 12:2-3 gdje je “siromah” držao “ovcu” da “jela je od njegove hrane, i pila je iz njegove čaše, i ležala je na njegovu krilu i bila mu je kao kći” (ASV). Stoga su nekima koji su bili siromašni u domovima s njima živjele životinje.

Sveto pismo pokazuje da je Jiftah također bio siromašan jer je bio povezan s “bezvrijednim ljudima” (Suci 11:3, NAS). Stoga možemo razumno pretpostaviti da, budući da u kući žive životinje, Jiftah nije očekivao da će njegova kći prva izaći. Kad je ona prva izašla iz kuće, suočio se s nezamislivim izborom: ne ispuniti svoju zakletvu Bogu ili žrtvovati svoju kćer — svoje jedino dijete — Bogu.

Suprotno našem prvom dojmu, ova žrtva ne bi bila žrtva koja je zahtijevala njezinu fizičku smrt. Bog se gnuša žrtvovanja ljudi (Jeremija 32:35). Međutim, Jiftah to

Jiftahova kći

možda nije shvatio budući da je “razderao svoje haljine” (Suci 11:35). Umjesto toga, žrtva bi bila predanost službi Bogu. Kao takva, odana Bogu, ostala bi u celibatu (Suci 11:37-40). Sa svojim životom pred sobom, Jiftahova kći tinejdžerica vjerojatno se veselila vlastitoj obitelji, s djecom i mužem koji bi je mogao voljeti i brinuti se za nju.

Bez svoje krivnje, Jiftahovo životno iskustvo uključivalo je stalni prezir njegove braće zbog očevog lošeg izbora. Sigurno bi jedna od Jiftahovih skromnih nada bilo za njegovu kćer da uživa u mnogo boljem životu od njegova, s možda vlastitom obitelji jednog dana. Ali Bog je imao druge planove.

Jedan od najdojmljivijih odgovora poniznosti i vjere našem Nebeskom Ocu u Bibliji zabilježen je za Jiftahovu kćer. “A ona mu reče: ‘Oče moj, otvorio si svoja usta Jehovi; učini mi ono što je izašlo iz tvojih usta sada kad te je Jehova osvetio tvojim neprijateljima, Amoncima’” (Suci 11:36, ESV). Možda je Jiftah isprva mislio da će je morati žrtvovati kako bi ispunio svoje obećanje Bogu. Ako je tako, smirujući glas njegove kćeri i njezino razumijevanje karaktera i ljubavi Božje prosvijetlilo bi njezina oca da će njezina žrtva biti ispunjena time što će živjeti životom služenja Njemu. Njezino trenutačno prihvaćanje ovog života službe pokazalo je veliku vjeru.

Za nju je donesena odluka za cijeli život. Njezina je reakcija bila: “Učinit ću to, posebno s obzirom na to što je Gospodin učinio za mog oca.” Ova mlada žena stavila je svoj život u Božje ruke. To je pokazalo snagu vjere koja je bila posebno izvanredna kod nekoga tako mladog.

Poslušnost očevom obećanju Bogu pokazuje njezinu ljubav, poštovanje, razumijevanje i nesebičnost prema svom ocu i Bogu. To pokazuje da su namjere njezina oca bile čiste i da je vjerovala da je Bog orkestrirao te događaje.

U ovom je izvještaju skrivena lekcija za nas. Jedno od najugodnijih djela u Bibliji dolazi od ove mlade žene čije ime nije zapisano. Dok razmišljamo o dragocjenoj pjesmi 229, “O, biti ništa,” sjetimo se njezine nesebičnosti. Dobrovoljno je posvetila svoj život s vjerom i prihvaćanjem i rado je vršila volju svog Nebeskog Oca, iako je obećanje vlastitog oca dano Bogu bez njezina znanja.

Neka bi smo svi pokazali vjeru, povjerenje i nadu u Boga koji prihvaćamo Njegovo vodstvo u našim životima bez “mrmljanja i gundanja.” Čujmo riječi Jiftahove kćeri iz davnih vremena i slijedimo njezin primjer prinošenja sebe Gospodinu. On je vrijedan našeg života i povjerenja.

Marija, Majka Isusova

“Evo robinje Gospodnje; neka mi bude po riječi tvojoj” (Luka 1:38, NAS). Ovo su riječi službenice koja je položila svoje preferencije Bogu. Marijina je izjava puna odanosti, poslušnosti, ljubavi i vjere. Njezino povjerenje i uvjerenje govorili su da je Bog vrijedan. Kada je Marija izgovorila ove riječi anđelu Gabrielu nakon što je on objavio da će ona biti majka dugo očekivanog Mesije, Sina Božjeg, njezine su riječi pokazale da je ponizna i prihvatljiva vjera Božjih slugu sveta. Kako nam srce poskakuje od radosti kada čitamo ove riječi. Naš se Gospodin trebao roditi da nas spasi, a ova čestita mlada žena rado je prihvatila zadatak da ga odgaja.

“Bez vjere nemoguće mu je ugoditi” (Hebrejima 11:6, NAS). Marija ne bi mogla naći naklonost kod Boga da prvo nije imala vjere. Stoga, kada je Gabriel progovorio i rekao: “Ne boj se, Marijo; jer si našla milost kod Boga,” njezina je vjera bila jedan plod Duha kojeg je posjedovala

Marija, Majka Isusova

(Luka 1:30 NAS). Istinski je vjerovala i živjela u skladu sa svojom vjerom.

Marijine jednostavne riječi prihvaćanja i zahvalnosti odjekuju s nama danas. Poput Abrahama, rečeno joj je da će čudesno imati dijete. Poput Estere, iznijet će tešku istinu svome zaručniku i pouzdati se u Božju providonosnu brigu da će poruka biti dobro primljena.

Kakav bi duboki sram mogla pretrpjeti da se proširila glasina da je nevjerna. Prema Zakonu, mogla je biti kaменовana do smrti. Ali umjesto da brine o tim stvarima, rekla je Josipu za Gabrielovu poruku. Radosna je otišla svojoj rođakinji Elizabeti da vidi kako se događa drugo čudo Ivana Krstitelja. Kakvu su radost sigurno dijelile ove dvije žene — intiman odnos vjere koji su iskusile zajedno.

Marija nam je pokazala izvrstan primjer kako reagirati kad vidimo da se Božji planovi odvijaju u našim životima. Kada nam Bog daje smjernice, ne bismo se trebali brinuti što bi moglo poći po zlu. Umjesto toga, trebali bismo ga hvaliti zbog Njegove pouzdanosti u onome što će biti dobro, izvan našeg razumijevanja i sposobnosti predviđanja. Bog je pouzdan.

Iako ne možemo vidjeti svaki detalj Božjih planova za našu budućnost, vjerujemo u Njega i slijedimo Njegovo vodstvo. Bojimo li se ponekad drugima reći Isusovu radosnu vijest? Bojimo li se istaknuti pred svojim suradnicima ili drugima? Jesmo li ponekad zabrinuti za svoje financije i svjetovne poslove? Jesmo li imali planove i vizije za život i svjetovne poslove?

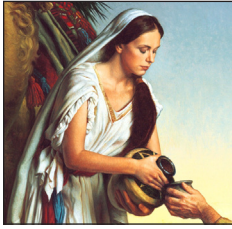
Korisno je promijeniti brzinu misli. Bi li naš život, ako ga drugi čitaju, potaknuo njihovu vjeru, ojačao njihov karakter ili ih nadahnua da također predaju svoj život da služe Bogu? Nadahnjuju li životi ovih vjernih žena našu vjeru u Boga? Većina ljudi nikada se neće suočiti sa scenarijima poput Rahabe, Jiftahove kćeri, ili Marije, Isusove majke. Međutim, Božji poziv svakom od Njegovih vjernih sljedbenika u suštini traži isto od nas — “okani se svoga života.” Posvetite se obnavljanju svog uma (Rimljanima 12:2) sve dok “želje” koje ste imali u svijetu ne postanu “želje” vjere u Boga.

Ove vjerne Božje žene pokazuju nam da je život vjere mjesto gdje počinje vrijedan život. Isus je umirao na križu (Matej 27:45). Ta je tama bila predznak odozgo da duhovne prilike Izraela blijede. Žena koja se brinula za svog sina možda predstavlja, kao Hagara, brižni i njegujući utjecaj Saveza zakona na Izrael. Ne možemo krenuti uskim putem do Boga ako prvo ne povjerujemo da će služenje Bogu svim srcem biti uzbudljivije i ispunjenije od bilo čega što svijet može ponuditi. Poslušajmo živote ovih žena, potaknimo se u duhu, ojačajmo u vjeri i potpuno se posvetimo Njegovoj službi.

— Matt Kerry

Žene Vrline

„Budući da nam je njegova božanska moć udijelila sve što se tiče života i pobožnosti, po spoznaji onoga koji nas je pozvao svojom slavom i krepošću” (2. Petrova 1:3, RVIC).

U direktivi crkvi Evandeoskog doba, Apostol Petar koristi riječ “krepost” (Strongov G703, *arete*, izvrsnost) kao drugi korak u našoj transformaciji. On obavještava nas kojima je Bog svojom božanskom moći dao da imamo sve alate koji

su nam potrebni za razvoj kvaliteta karaktera koje nam pomažu da pobjegnemo od iskvarenosti svijeta.

Petar piše da vjera i krepost započinju proces duhovnog rasta (2. Petrova 1:5). Kako jačamo u vjeri i povjerenju u Boga nakon začeća duhom, preuzimamo novi identitet Božje djece i uživamo u okrilju Njegove silne moći (Matej 11:28). Oni su sam početak preobrazbe našeg karaktera koja nam omogućuje da “hodimo u Duhu,” odupiremo se “požudi tijela” i pomažu da naš “poziv i izbor budu sigurni” (Galaćanima 5:16, 2. Petrova 1:10-11).

Prije Petrove upute, vjernice Starog zavjeta i prve Crkve imale su Davidove riječi u Starom zavjetu koje su ih vodile prema kreposti. “Uzdaj se u Jehovu i čini dobro; Stanuj u zemlji i hrani se njegovom vjernošću. Uživaj i ti u Jehovi; I ispunit će ti želje srca tvoga” (Psalam 37:3-4 RVIC).

Dvije se osobe ističu među primjerima čestitih žena u Bibliji. Dok su njih dvije bili kreposni u Božjim očima, svijet ih je vidio drugačije. U proučavanju njihovih života, otkrivamo da je njihov uspjeh bio vezan uz njihov identitet drage djece Božje.

Marija, Isusova Majka

Moćni anđeo Gabrijel upoznaje nas s Marijom, Isusovom majkom (Luka 1:26-38). Gabrijel je zaprepastio Mariju viješću da joj je Bog jako naklonjen, što ju je uznemirilo i zbunilo. Njezina reakcija nije bila znak sumnje, ali možda je Marija bila zadivljena strahopoštovanjem zbog Gabrijelove slave. Zacijelo nije bila navikla primati tako visoke pohvale, osobito sa nebeskih dvorova Božjih. Marijino koncentrirano čuđenje i strahopoštovanje prema Gabrijelovoj poruci bilo je pokazatelj njezine poniznosti.

Nakon što je uvjerio Mariju u Božju naklonost, Gabrijel je otkrio proročanstvo koje je poslan ispuniti: značajnu objavu Mesije. Ona je trebala biti majka onoga koji će preuzeti plašt Davidovih kraljeva, bez kraja njegovom kraljevstvu. Ona je trebala biti majka Mesije, čast za koju su se Židovke dugo nadale i molile.

Marijina potraga za razumijevanjem uključivala je njezino ispitivanje kako se to moglo dogoditi budući da nije poznavala nijednog muškarca. Ovdje Gabrijel otkriva Mariji da će Božja božanska moć učiniti da se to čudo dogodi. Njezin sin ne bi došao od Josipa ili bilo kojeg zemaljskog oca. Umjesto toga, njezin sin bi bio sin Božji, poput Adama. Bog će poslati svog Svetog Duha na Mariju i tako ispuniti ovo izvanredno proročanstvo.

Anđeo Gabrijel nježno je podsjetio Mariju da ne postoji ništa što Bog ne može postići (Luka 1:37). Posljednje Marijine riječi Gabrijelu su: “Evo ropkinje Gospodnje; neka mi bude po tvojoj riječi” (Luka 1:38 NASB95). U tim riječima vidimo vanjski izraz Marijine kreposti, njezino pouzdanje i vjeru u Boga te potpuno podlaganje Božjoj volji. Ali njen put neće biti lak. Zasiurno je imala još mnogo pitanja, ali za sada će primiti Božji blagoslov s vjerom, na temelju Božje poruke anđela Gabrijela.

Marijin primjer podložnosti Bogu je potresan. Podložnost nije vrlina koja se cijeni u našem društvu. Umjesto toga, svijet pokornost vidi kao slabost. Poput Marije, znamo kroz Sveto pismo da je podlaganje Božjoj riječi jedini način da pronađemo i živimo svoju pravu svrhu. Pokornost je ključni korak u našem posvećenju.

Marija nam pokazuje da pronalaženje smisla, sa životom punine i radosti, dolazi kada se podložimo identitetu koji nam je Bog dao u Kristu. Marijinu čistoću kara-

Marija, Isusova majka

ktera (dobrotu s moralnom izvrsnošću) Bog je prepoznao i dala joj je nevjerovatnu čast da bude majka našega Gospodina i Spasitelja. Ona je na tu čast odgovorila s vjerom i poniznošću.

Samo nekoliko mjeseci prije ovog događaja Gabrijel je poslan ocu Ivana Krstitelja. Međutim, taj se susret odvijao nešto drugačije. Zaharija je Gabrijelu odgovorio s nevjericom, zbog čega je ostao nijem do rođenja sina Ivana Krstitelja.

Marijina reakcija na Gabrijela mogla je biti vjerovanje da je nemoguće čudesno zatrudnjeti. Mogla je sumnjati da joj se takva čast uopće može dodijeliti. Umjesto toga, Marija je odabrala bolji put — ponizna podložnost Božjoj riječi. Kroz Marijinu podložnost Božjoj volji, milost i milosrđe izbili bi prema van prema cijelom svijetu.

Lea

Lea je, u svojim nevoljama, još jedan primjer vrijedan pažnje (Postanak 29:31-35). Našla se usred kompliciranog spleta okolnosti; bila je najmanje omiljena od dviju Jakovljevih žena. Ne znamo u kojoj je mjeri sudjelovala u Labanovoj prijevari protiv Jakova u njegovoj bračnoj noći. Možda je dobrovoljno sudjelovala ili ju je također otac zaveo ili prisilio. Ali djelomično zbog ove prijevare, imala je narušen odnos sa svojim suprugom. Nije bila voljena od svog muža. Emocionalni danak ove narušene veze mora da je bio poražavajući. Što je stvar činila još težom, njezina sestra Rahela sada joj je bila izravna konkurentica. Stvarnost dviju sestara udanih za istog čovjeka nije bila mudar dogovor i kasnije je zabranjena Mojsijevim zakonom (Levitski zakonik 18:18).

Marija sa svojom čudesnom bebom

Bog nije bio ravnodušan na Leinu patnju (Postanak 29:31). Kao dokaz svoje samilosti i brige za Leu, Bog ju je blagoslovio sinovima. Ovaj je blagoslov trebao ublažiti njezinu bol. Umjesto toga, čini se da je povećavao njezinu bol svaki put kad bi rodila dijete; njezino se srce nadalo da bi mogla zaslužiti Jakovljevu ljubav radajući mu djecu.

Međutim, s rođenjem svakog sina, nada da će popraviti svoj odnos s Jakovom ostala je izvan Leina dosega. S rođenjem svog prvog sina Rubena, nadala se da će je Jakov voljeti jer je Bog vidio njezinu nevolju i dao joj sina. Nastavila je izljevati svoje srce Bogu, a Bog ju je čuo i vidio da je nevoljena. Dobila je drugog sina po imenu Šimun. Ipak, Jakov joj je nastavio uskraćivati svoju ljubav.

Kad se rodio treći sin Levi, opet se nadala Jakovljevoj ljubavi. No konačno vidimo promjenu nabolje u Lei kada joj se rodi četvrti sin Juda. Međutim, promjena koju je Lea doživjela nije bila u Jakovljevoj ljubavi prema njoj. Umjesto toga, bilo je to u načinu na koji je Lea primila Božji blagoslov. Lea, umjesto da se usredotoči na to kako bi joj Bog mogao pomoći da stekne Jakovljevu naklonost, odlučila se orijentirati prema Bogu i slavila ga je govoreći „Ovaj put ću hvaliti Gospodina” (Postanak 29:35 NASB95). Lea je bila preobražena svojom potpunom podložnošću Bogu. Umjesto da pokušava zaslužiti ljubav muškarca, odlučila se zadovoljiti primanjem Božje ljubavi.

Iako nam Sveto pismo ne daje uvid u to zašto je došlo do ove promjene, Lein fokus i nada pomaknuli su se s Jakova na Boga. U prvim godinama njezina braka s Jakovom, njen emocionalni nemir mogao je provaliti iz nje poput oluje bilo kada. Umjesto toga, tijekom njezina burnog iskustva vladala je određena mjera mira i spokoja (Postanak 29:35). Pitamo se kako se Lea mogla činiti da s milošću plovi kroz ovaj nemir, umjesto da se utopi u njemu.

Lea je preživjela i napredovala razvijajući snagu karaktera (vrlinu) što je zaključila da su njezini sinovi blagoslov od Boga. Umjesto da se nada da bi mogla iskoristiti ovaj Božji blagoslov da zasluži Jakovljevu ljubav, ona je umjesto toga sa zahvalnošću primila Božju milosrđe i milost. Ova transformacija karaktera omogućila joj je da se skloni u pravo utočište našeg nebeskog Oca i vjerojatno joj je dalo malo predaha od njezinih intenzivnih emocionalnih rana.

Lein transformirani karakter nije okončao njezine probleme s Rahelom i Jakovom. Borba za Jakovljevu naklonost nastavila je mučiti njihovu obitelj. Ali njezino burno iskustvo i pobjeda podsjetnik su svima da se oni koji žele izgraditi krepost moraju vratiti u utočište Božje ljubavi radi svoje snage i afirmacije.

Lein primjer nas uči da se vrlina ne gradi preko noći. Njezino nas iskustvo uči da možemo umanjiti svjetovne

Lea, prva Jakovljeva žena

nevolje slijedeći glas Dobroga pastira, kamo god nas vodio, oduprijeti se svjetskim vrijednostima i umjesto toga podložiti se Bogu. Možda dobijemo snagu z Marijinih i Leinih primjera dok hodamo uskim putem žrtve u poniznoj podložnosti prema vrhu planine Božjeg duhovnog kraljevstva i u zaštiti Njegove ljubavi.

Vrlina, Izvor Istinske Snage

Marijin i Lein život nas uče podložiti se Božjoj volji u našim životima. Njihovo opredjeljenje za Boga oblikovalo je njihov karakter i ojačalo njihovu odlučnost sa svakim pitanjem ili razočarenjem. Prema Marijinu iskustvu, krepost je bila temelj njezina karaktera, a njezina milost i naklonost u Božjim očima ojačali su njezinu odlučnost na koju se oslanjala da je vodi kroz teške odluke. Prema Leinom iskustvu, njezina svakodnevna borba isklesala je i oblikovala konture njezina karaktera sve dok grubi rubovi

njezine ljudske prirode nisu ustupili mjesto Božjoj volji.

Naš bi cilj trebao biti dopustiti Božjoj pravедnosti da prožme naš karakter dok se ne preobrazimo. Rezultirajući duhovni karakter polako će i postojano kanalizirati snagu i otpornost Božje riječi tijekom našeg vlastitog procesa posvećenja. Naš cilj treba biti naša podložnost i poslušnost Božjoj volji. Ovaj duhovni karakter postat će naš novi identitet.

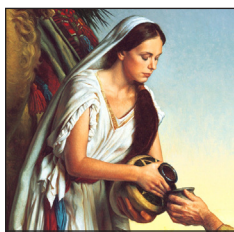
Na početku i do samog kraja pobožnog života, krepost (dobrota karaktera s moralnom izvrsnošću) zahtijeva pažljivo proučavanje i primjenu Božje riječi. To će dovesti do naše podložnosti Božjoj volji i ojačat će našu vlastitu odlučnost.

Marija i Lea pokazale su kako i mi možemo primiti snagu i moć koju Bog obećava svom narodu (Izreke 10:29, 2. Timoteju 1:7).

— Micah Hess

Sluškinje Božje Po Znanju

„Jer Jahve daje mudrost; Iz Njegovih usta dolazi znanje i razum”
(Izreke 2:6. citat iz NASB-a, osim ako nije drugačije navedeno).

Kada je nabrajao karakterne osobine koje trebaju biti razvijene od strane crkve Petar spominje kao treće na listi znanje. „I stoga svom revnošću prionite: pridodate svojoj vjeri krepost, a kreposti znanje ... uzdržljivost ... strpljivost

... pobožnost ... bratoljublje ... ljubav (2. Petrova 1:5-7). Ovaj popis otkriva da je spoznaja Boga preduvjet za razvoj preostalih osobina kršćanskog karaktera i poslušnosti koju Bog zahtijeva od onih koji mu žele služiti. „Sine moj, ako primiš riječi moje i sakriješ zapovijedi moje kod sebe, tako da bi uho svoje priklonio k mudrosti, i prionuo srcem svojim k razboru; tada ćeš razumjeti strah GOSPODNI i pronaći spoznaju Božju” (Izreke 2:1,2,5).

Kod mnogih vjernih žena koje su identificirane u Svetom pismu, znanje o Bogu i, posebice, njihova primjena tog znanja bilo je presudno za njihovu poslušnost i ugađanje Bogu. Iako se to možda ne spominje u biblijskom izvještaju, spoznaja Boga stajala je iza svake Božje vjerne žene.

Eva

Evin neuspjeh da primijeni znanje koje je primila od Boga imao je značajnu ulogu u njenom padu u neposluh i grijeh. Dok je bio u Edenskom vrtu, Bog je Adamu dao jedan jednostavan zakon kojeg je trebao slijediti. “S bilo kojeg drveta u vrtu možete slobodno jesti; ali sa stabla spoznaje dobra i zla nemoj jesti, jer onoga dana kad budeš jeo s njega sigurno ćeš umrijeti” (Postanak 2:16-17). Iako je zakon bilo jednostavno slijediti, obećavao je drastične posljedice u slučaju nepoštivanja.

Nije nam rečeno kako je ovaj zakon saopćen Evi. Ipak, primila je njegovu poruku kad ju je zmija ispitivala. “Žena reče zmiji: ‘Od plodova drveća u vrtu možemo jesti; ali od ploda drveta koje je usred vrta, Bog je rekao: ‘Ne jedi s njega niti ga dotiči, inače ćeš umrijeti’” (Postanak 3:2,3). Zmija je odgovorila proturječnim informacijama: “Sigurno nećeš umrijeti!” (Postanak 3:4). Ovo je bio prvi put da se Eva ikada suočila s netočnim informacijama — lažima (Ivan 8:44).

Eva je sada imala dvije proturječne informacije. Ne mogu oboje biti istinite. Kako je odgovorila? Je li otišla Adamu provjeriti točnost informacija koje je dobila od zmije? Ne! Je li otišla Nebeskom Ocu provjeriti infor-

macije dobivene od zmije? Ne! Umjesto toga, upotrijebila je vlastitu prosudbu kako bi usporedila proturječne izjave. Kad su se navodne dobrobiti povezane sa zmijinom laži činile boljima od onih povezanih s Božjom zapovijedi, odlučila je povjerovati zmiji. Bio je to nesumnjivo izbor za kojim je žalila do kraja života.

Evin primjer pokazuje posljedice neslijeđenja znanja koje nam je otkrio Bog. Kada prestanemo primjenjivati znanje o Bogu na sebe i svoje živote, riskiramo svoj odnos s Bogom i blagoslove iz tog odnosa. Bog nam otkriva svoje znanje tako da ćemo biti blagoslovljeni primjenjujući ga u našim životima. “On čuva zdravu mudrost za čestite; On je štit onima koji hode u poštenju, čuva staze pravde i čuva put svojih pobožnih” (Izreke 2:7-8).

Rahaba

Dok je Rahaba imala manje znanja o Bogu od Eve, djelovala je u skladu sa znanjem o Bogu koje je imala. Kao stanovnica Jerihona, Rahaba je prepoznala da će Bog dati Jerihon u ruke Izraelcima. Rekla je uhadama: “Znam da vam je Jahve dao zemlju i da nas je strah od vas spopao ... Jer smo čuli kako je Jahve isušio vodu Crvenog mora ... što ste učinili ... Sihonu i Ogu, koje ste potpuno uništili ... srca su nam se otopila ... jer Jahve, Bog tvoj, Bog je gore na nebu i dolje na zemlji” (Jošua 2:9-11).

Prepoznajući nadmoć izraelskog Boga, Rahaba je

Majka Eva, Suočena S Izborom

sakrila uhode, pomogla im da pobjegnu iz Jerihona nakon što je pao mrak i pokazala svoju vjeru u Boga tako što je na svoj prozor objesila “uže od grimizne niti” (Jošua 2:18). Kao rezultat toga, “Rahabu bludnicu i dom oca njezina i sve što je imala, Jošua je poštedio” (Jošua 6:25). Jakov piše: “Nije li isto tako i Rahaba bludnica opravdana djelima kad je primila glasnike i poslala ih drugim putem?” (Jakovljeva 2:25). Rahabina poslušnost svojim znanjem ne samo da joj je spasila život, već ju je dovela do toga da postane dio loze koja je dovela kralja Davida, sina Jišajeva, i našeg Gospodina Isusa, Mesiju (Matej 1:5, Luka 3:23, 31, 32).

Marta i Marija

U Novom zavjetu, Marta i Marija su primjeri onih žena koje su žudjele i imale koristi od spoznaje Boga. Susrećemo ih u Luki 10:38-41, gdje je Marta primila Isusa u svoj dom. Dok je Marta pružala gostoprimstvo Isusu i njegovim suradnicima, “imala je sestru po imenu Marija, koja je sjedila do nogu Gospodinovih i slušala njegovu riječ” (stih 39). „Ali Marta je bila rastresena svim svojim pripremama, pa mu je prišla i rekla: ‘Gospodine, zar te nije briga što me je moja sestra ostavila da sama poslužujem? Onda joj reci neka mi pomogne’” (stih 40). Marija nije dijelila posao povezan s ugošćavanjem Isusa, a Marta je bila uzrujana zbog toga.

Isus je odgovorio: “Marta, Marta, brineš se i mučiš za mnoge stvari; ali samo je jedno potrebno, jer Marija je odabrala dobar dio koji joj se neće oduzeti” (stihovi 41-42). Dok je gostoprimstvo bilo važno, Isus je želio da njegovi slušatelji čuju njegove riječi i uzmu ih k srcu. Kasnije smo pročitali da je Marta primijenila Isusov savjet.

Kad sljedeći put sretnemo Martu i Mariju, Lazar, njihov brat, je umro. Sestre su poslale vijest Isusu da je Lazar bolestan, ali Isus se nije vratio na vrijeme da ga izliječi. Četiri dana nakon Lazarove smrti, Isus je stigao i sestre su bile slomljene. Marta reče: “Gospodine, da si ti bio ovdje, moj brat ne bi umro. Ali sada znam da što god zamoliš od Boga, Bog će ti dati” (Ivan 11:21-22). Bili su nevjerovatno razočarani što se Isus nije vratio dovoljno brzo da spasi Lazara. Nije li ga bilo briga? Marta završava svoju izjavu prilično zanimljivim opažanjem: “Znam da što god zamoliš od Boga, Bog će ti dati.” Je li tražila od Isusa da joj vrati brata u život?

Isus je odgovorio: “Brat će tvoj uskrsnuti” (stih 23). Na to je Marta otkrila da je slušala Isusov nauk, baš kao i Marija. “Znam da će ponovno uskrsnuti o uskrsnuću u posljednji dan” (stih 24). Marta je k srcu primila Isusov savjet. Citirala je Isusu nešto što je sigurno rekao.

Rahaba, Skriva Uhode

Isus je to priznao i zatim se povezoao s uskrsnućem i posljednjim danom. “Ja sam uskrsnuće i život; tko vjeruje u mene, živjet će i ako umre, a tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li u ovo?” (stihovi 25-26). Tomu je Marta otkrila svoju vjeru u Isusa na temelju svog znanja o njemu i njegovim učenjima, čak i prije nego što je Isus uskrisio njezina brata iz groba. “Da, Gospodine; Vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet” (stih 27).

Iako je njezina vjera u Isusa kao Krista bila jaka, Marta nije bila spremna za ono što se zatim dogodilo. Kad su stigli do Lazarovog groba, Isus je rekao: “Uklonite kamen” (stih 39). Marta je odgovorila: “Gospodine, do sada će već biti smrad, jer je mrtav već četiri dana” (stih 39). Isus joj reče: “Nisam li ti rekao da ćeš, ako vjeruješ, vidjeti slavu Božju?” (stih 40).

Nakon što je kamen uklonjen, Isus je javno razgovarao sa svojim nebeskim Ocem. „Oče, zahvaljujem ti što si me uslišao. Znao sam da me Ti uvijek čuješ; ali rekoh to zbog ljudi koji stoje okolo, da povjeruju da si me ti poslao” (reci 41, 42). Isusove riječi zahvale Bogu su u prošlom vremenu i sugeriraju da je Bog već vratio Lazara u život. Isus je tada povikao: “Lazare, izidi van” i Božja moć da uskrisi mrtve snažno je demonstrirana Marti, Mariji i njihovim prijateljima (stih 43). Njihovo znanje o Isusu, stečeno prihvaćanjem njegovih učenja, navelo ih je da prepoznaju Isusa kao Mesiju, što je on upravo javno pokazao. Njihovo ih je znanje dovelo do toga da prihvate Isusa kao Mesiju i, bez sumnje, stupe na kršćanski put.

Priscila i Akvila

Priscila je još jedna sljedbenica Boga koja je bila poznata po svom znanju. Ona i njezin suprug Akvila

predstavljani su nam u 18. poglavlju Djela apostolskih kada susreću apostola Pavla u Korintu nakon što su istjerani iz Rima s ostalim Židovima. Pavao je boravio s njima dok su bili u Korintu jer su dijelili isto zanimanje — izradu šatora (Djela 18:2-3, 18-19).

Par se pridružio apostolu i otputovao s njim u Efez, gdje su ostali dok je Pavao putovao. Dok je bio tamo, “došao je u Efez Židov po imenu Apolon, porijeklom Aleksandrijac, rječit čovjek; i bio je moćan u Svetom pismu. Ovaj čovjek je bio upućen na put Gospodnji; i gorljivog duha, točno je govorio i naučavao o Isusu, poznavajući samo Ivanovo krštenje” (reci 24-25). Dok je bio u Efezu, Apolon je “počeo hrabro govoriti u sinagogi. Ali kad su ga Priscila i Akvila čuli, odveli su ga na stranu i točnije mu objasnili put Božji” (stihovi 25-26).

Obratite pažnju na dva važna aspekta ovog susreta. Prvo, Priscila se spominje prva, što pokazuje da je ona preuzela vodstvo u ovom iskustvu. Znala je razliku između Ivanova krštenja za pokajanje za grijeha počinjene protiv židovskog zakona i krštenja u Isusovu smrt. Kao drugo, Priscila i Akvila upotrijebili su diskreciju kada su Apolonu skrenuli pozornost na ovu informaciju. Umjesto da ga javno isprave u sinagogi, odveli su ga nasamo “i točnije objasnili put Božji.” Bili su istraživači istine i podijelili su rezultate svog proučavanja i razumijevanja s istaknutijim javnim govornikom kako bi poboljšali njegovo razumijevanje i sposobnost svjedočenja evanđeoske poruke.

Pavao ih ponovno spominje u svojim pozdravima u 1. Korinćanima 16:19 i 2. Timoteju 4:19. Možda se Pavlov najopsežniji komentar o njima nalazi u Rimljanima 16:3,4: “Pozdravite Prisku i Akvilu, pomoćnike moje u Kristu Isusu, koji su za moj život podmetnuli svoj vrat.

Priscila i Akvila, Pavlovi Drugovi

Njima zahvaljujem ne samo ja nego i sve crkve Pogana” (Rimljanima 16,3-4). Nije nam rečeno kako su Priscila i Akvila riskirali svoje vratove, ali i Pavao i svi kršćani iz pogana bili su vrlo zahvalni. Bog je koristio Priscilu i Akvilu zbog njihovog znanja.

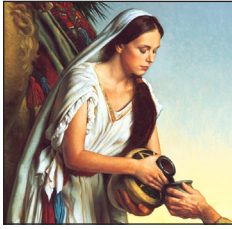
Zaključak

Mnoge vjerne žene i u Starom i u Novom zavjetu bile su poslušne i Bogu ugodne jer su djelovale na temelju svoje spoznaje o Bogu. Vjerovali su Božjim zapovijedima. Oni služe kao uzori nama koji smo blagoslovljeni s većom spoznajom Boga. “Nauči me dobrom razboru i znanju, jer vjerujem tvojim zapovijedima” (Psalmi 119:66).

— *Ernie Kuenzli*

Žene Samosvladavanja

„Jer Duh koji nam je Bog dao ne čini nas plašljivima, nego nam daje snagu, ljubav i samodisciplinu”
(2. Timoteju 1:7).

Samokontrola je samodisciplina koja proizlazi iz zdravog razuma. Pokazivanje samokontrole ne znači da je osoba bez emocija ili robotska. To znači da njome upravlja Božja kontrola nad njihovim životom, nadjačavajući

njihovu želju za kontrolom.

Strah može dovesti u pitanje samokontrolu. Dok nam božanska samokontrola omogućuje da zastanemo i poslušamo Božji glas, strah može uzrokovati da izgubimo samokontrolu i reagiramo bez razmišljanja ili molitve. Vjerne žene iz Biblije u dolje navedenim primjerima imale su sve prirodne razloge za strah. Ipak, neke su djelovale s božanskom samokontrolom, dok druge nisu.

Vjerne žene u Bibliji koje su primjeri samokontrole su žene koje su prepustile svoju kontrolu Božjoj konačnoj kontroli. Nisu se predali duhu straha koji je sigurno bujao u njihovim srcima. Oslanjali su se na Božju riječ da upravlja svojim djelima i na Njegovu riječ da upravlja svim stvarima.

Eva (Postanak 3-4)

“Tada Jahve, Bog, reče: ‘Nije dobro da čovjek bude sam; Učinit ću mu pomoćnicu prikladnu’” (Postanak 2:18). Božji plan od početka je bio partnerstvo između muškaraca i žena. U današnjem svijetu “pomaganje” se smatra pozicijom inferiornosti. Međutim, Bog položaje služenja smatra najvažnijima (Matej 20:20-28). Bog je dopustio Adamu i Evi da rade zajedno, podržavaju jedno drugo i razgovaraju s Bogom dani jedno drugome za društvo.

Eva je napravila svoju prvu pogrešku oslanjajući se na sebe kad se suočila s Sotoninim iskušenjem. Trebala je odmah uputiti svoje pitanje svom Nebeskom Ocu i Stvoritelju. U želji da imamo kontrolu, skloni smo umjesto toga „pouzdanju u sebe.“ Evina sljedeća pogreška bila je što je preuzela ovu stvar u svoje ruke bez molitve ili razgovora sa svojim suprugom, svojim pobožnim prijateljem.

Eva je bila obuzeta Sotoninom laži. Uvjero ju je da im Bog taj nešto dobro. Sotona je zasadio sjeme da Bogu nisu u srcu njihovi najbolji interesi. Strah od propuštanja prvo je preuzeo kontrolu nad Evinim umom, a potom i nad njezinim postupcima. Kad strahu dopustimo da raste u našim umovima, naš impuls može biti da

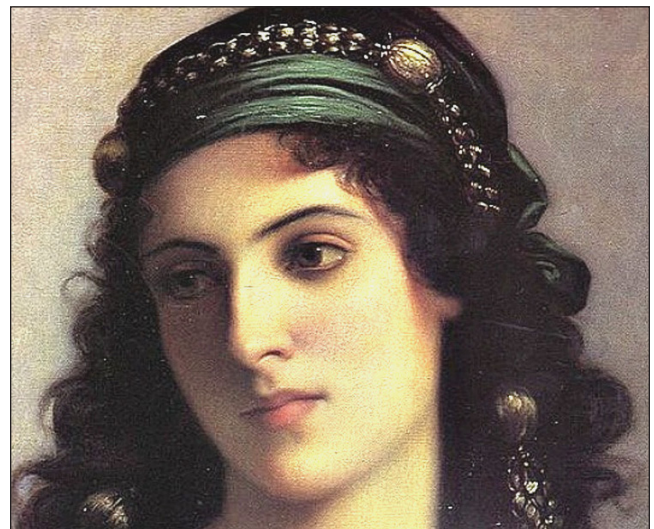
uzmemo stvari u svoje ruke. Samokontrola temeljena na zdravom razumu tada je zamijenjena samopouzdanjem. Ali kada držimo svoj um usredotočen na činjenicu da je Bog ljubav, Njegova savršena ljubav će odagnati svaki strah u našim srcima koji bi nas mogao dovesti do toga da se spotaknemo o svoje samopouzdanje. Naše oslanjanje na Boga kroz Krista utišava naše strahove i osigurava samokontrolu potrebnu za oslanjanje na Božju kontrolu (Rimljanima 8:37 ESV).

Abigaila (1 Samuelova 25)

“Čovjek se zvao Nabal, a njegova žena Abigaila. Žena je bila pronicljiva i lijepa, a čovjek je bio oštar i lošeg ponašanja” (1. Samuelova 25:3 ESV).

U priči o Abigaili nalazimo ženu koja nije opisana samo kao izvana lijepa, već i brižna, mudra i pronicljiva. Ove dodatne kvalitete nalaze se u osobi koja posjeduje samokontrolu. U priči o Abigailinom susretu s Davidom, ona je primarni primjer samokontrole. Tijekom sukoba koji je eskalirao, njezin mudar, pronicljivi temperament bio je u suprotnosti s drskim i zlim postupcima njezina supruga Nabala, kao i s Davidovim vatrenim reakcijama.

David i njegovi ljudi bili su u zemlji koju je posjedovao Nabal, Abigailin muž. Dok su bili tamo, šttili su Nabalove pastire i stada od filistejskih napada. David je poslao riječ ljubaznosti Nabalu, tražeći od njega jednostavan čin gostoprimstva za svoje ljude (što je bilo uobičajeno u ovoj kulturi i vremenu). Nabal je reagirao grubo i bezumno

Abigaila, čija je skromna intervencija spriječila neprijateljstvo

te je Davidu poslao uvredljiv i omalovažavajući odgovor. Nakon što je David dobio izvještaj od svojih ljudi, i nje ga su obuzeli bijes i nedostatak samokontrole. David je rekao 400 svojih ljudi da opašu svoje mačeve i slijede ga do Nabalove kuće (1. Samuelova 25:13).

Tijekom iskustva, Abigail je rečeno za Davidov plan. Ovo je trenutak pobjede njezine samokontrole. Tada je ono što je Abigail znala da je istina, prevagnulo nad njezinim prirodnim osjećajima straha i užasa. Abigail je poslala sluge s karavanom hrane Davidu i njegovim ljudima, dok je ona slijedila iza (1. Samuelova 25:18-20). U stihovima koji slijede, Abigailina vjera u Gospodina Boga Izraela usmjerila je njezin dar hrane Davidu i njegovim ljudima. Njezine riječi upućene Davidu ugušile su njegove neposredne osjećaje za osvetom, a u stihovima koji slijede David hvali Abigailu zbog njezine umirujuće mudrosti.

Abigaila je vjerovala da Božja vjernost njoj u prošlosti neće izostati u ovom trenutku usred velikih previranja. Isto vrijedi za sve Gospodinove sljedbenike koji se naprije trude pouzdati se u nepokolebljiva Božja obećanja. Oštre životne oluje mogu nas trenutno potresti i učiniti da se osjećamo kao da nam je život u nemiru, ali naša vjera drži usidrenima za čvrstu stijenu, našeg Nebeskog Oca, kroz Krista Isusa (Hebrejima 6:19 NIV) .

Sara (Saraja), žena Abrahamova (Postanak 16-17)

Što se događa sa samokontrolom kada se razočaranje uvuče u naše živote? Ovo su vremena kada samokontrola treba biti Njegova kontrola. Abramova žena, Saraja, poznavala je osjećaje frustracije i razočarenja nakon desetljeća neplodnosti. Znala je za Božje bezuvjetno obećanje njezinu mužu da će njegovi potomci postati velika nacija i blagosloviti sve obitelji na zemlji (Postanak 15:4-6 NIV). Ipak, vjerovala je da su godine rađanja djece uzalud potrošene.

U Postanku 16 vidimo da Saraja u svojoj frustraciji preuzima stvari u svoje ruke i daje svoju sluškinju Hagaru Abramovu da mu da potomstvo. Nažalost, ne postoji izvještaj o Saraji ili Abramovu koji su tražili Božje vodstvo prije nego što su nastavili s ovim planom. Kad dopustimo da naši osjećaji tuge i frustracije steknu uporište u našim umovima, mogli bismo biti dovedeni do toga da uzmemo stvari u svoje ruke. U tim trenucima, naši napori samokontrole istinski su usmjereni samo na nas same.

Kad Saraja vidi da je Hagara začela, Saraja je sada prezire. Saraina povrijeđenost i bijes ponovno preuzimaju vlast. Njezina frustracija situacijom očituje se u ljutnji prema Abramovu i Hagaru. Hagara je uhvaćena u sredini, bori se da poslušna svojoj gospodarici dok se boji posljedica Sarinog bijesa. Kada dopustimo da nam negativne

Sara, sa svojim obećanim djetetom

emocije prebace mozak u način borbe ili bijega, gubimo samokontrolu i povređujemo sebe i svoje voljene.

Saraja je trebala razmišljati o vjernosti svog nebeskog Oca u svojim prošlim iskustvima kako bi joj to dalo vjeru koja joj je bila potrebna za ovo iskustvo. Već je nekoliko puta doživjela Gospodinovo izbavljenje. Bog je zaštitio Saraju, Abrama i njihovo kućanstvo od gladi, ona je bila spašena od zlih namjera egipatskog faraona, i Bog ih je blagoslovio zračkom njihove obećane zemlje. Slično tome, Bog nam je dao izvanredno velika i dragocjena obećanja (2. Petrova 1:4) kako bi nas držao utemeljenima na samokontroli i Njegovoj vjernosti čak i kada naši prirodni osjećaji mogu upućivati na suprotno.

Ruta Moapka (Knjiga o Ruti)

Bogom dana samokontrola može nas navesti da činimo hrabre stvari poduzimajući korake pune vjere cijelim putem. U priči o Ruti vidimo ženu čija su samodisciplina i stalno rastuća vjera doveli do bogatstva spoznaje jedinog pravog Boga.

Ruta je bila Moapka koja je bila žena židovskog imigranta po imenu Mahlon. Mahlon je bio Elimelekov sin, koji je sa svojom obitelji pobjegao u Moab za vrijeme gladi u Izraelu. Dok su bile u Moabu, Ruta, njezina šogorica Orpa i njezina svekrva Naomi ostale su udovice. U ovom trenutku Ruta ima izbor hoće li ostati u Moabu ili otputovati u Judu sa svojom svekrvom Naomi. U ovom trenutku Ruta odlučuje voditi se božanskom samokontrolom, a ne strahom od nepoznatog.

Rut, pabirči u polju

Na Rutu je utjecao Naomin odnos s Bogom tijekom deset godina provedenih u Moabu kao obitelj. Naomi je i dalje poštovala i voljela Gospodina čak i nakon što je izgubila muža i dva sina, i razmišljala da se “Ruka Jahvina okrenula protiv nje” (Ruta 1:13). Naomina vjera bila je takav primjer Ruti da je željela da Naomin Bog bude njezin Bog (Ruta 1:16). Oni oko nas trebali bi moći gledati na naše živote na isti način, kao vjernih Božjih sljedbenika, koji će ih potaknuti da žele bolje upoznati našeg Boga.

Kako je Rutina priča napredovala u Judi, Naomi je savjetovala Rutu da nađe naklonost Boaza, Rutinog goela ili rodaka-otkupitelja. Pravno, Ruta je imala pravo očekivati od Boaza da je oženi i podigne obitelj kako bi ovjekovječio ime Elimelek. Međutim, Ruta je poslušala Naomin savjet i pokazala svoju samokontrolu ne zahtijevajući svoja prava. Kao što je Naomi predložila, Ruta je došla k Boazu ponizno i s povjerenjem.

Često je praksa samokontrole testirana kada uočimo da su naša „prava“ dovedena u pitanje. Strah od gubitka nečega na što smatramo da imamo pravo može nadjačati naše konačno povjerenje u Boga. Idemo naprijed na svoju štetu. Ruta nam pokazuje prekrasan primjer žene samo-

discipline koja je spremna prihvatiti mudar savjet i ponizno hoditi u skladu sa svojom novopronađenom vjerom. Bez obzira na to je li naša vjera nova ili s Bogom hodamo mnogo godina, primjer Rutinog tihog samopouzdanja i njezine samokontrole u suočavanju s okolnostima koje mijenjaju život je lijep i snažan.

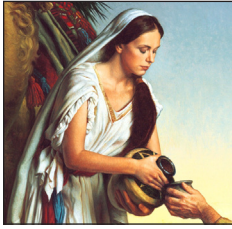
Zaključak

Apostol Pavao koristi analogiju s maratoncem kada opisuje našu potrebu za samokontrolom koja nas vodi u trčanju kršćanske utrke. “Trči tako da dobiješ nagradu. Svi koji se natječu u igrama idu na strogi trening. Oni to čine da dobiju krunu koja neće trajati, ali mi to činimo da dobijemo krunu koja će trajati zauvijek” (1. Korinćanima 9:24-27 NIV).

Ove nas vjerne žene u Bibliji uče da gledamo u našeg Nebeskog Oca i da prakticiramo božansku samokontrolu umjesto samopouzdanja. Čak je i loš primjer nekih od pomoći da vidimo što nas može spriječiti u ispoljavanju božanske samokontrole. “Njegova božanska moć dala nam je sve što nam je potrebno za pobožan život po našem poznavanju Onoga koji nas je pozvao svojom slavom i dobrotom” (2. Petrova 1:3 NIV).

Žene Strpljenja

„(Kojih svijet nije bio dostojan:) lutali su po pustinjama, i po gorama, i po jazbinama i pećinama zemaljskim” (Hebrejima 11:38).

U srcu svake žene Božje postoji pjesma. To je pjesma povjerenja i vjere. Pjesma je vodi u znanje, razumijevanje i razlučivanje dok Ga traži. Ona hoda drugačije od drugih, i svojim primjerom, ona je svjetionik.

Njezino povjerenje u Boga pokazuje njezina strpljivost. Zauzvrat, njezino strpljenje razvija snagu i dosljednost njezina karaktera. Za ove vjerne biblijske žene strpljenje je bilo njihov nevideni izvor snage. To ih je ojačalo protiv njihovih sumnji, strahova i nesigurnosti dok su se trudile vjerovati Bogu u svemu.

Estera (Estera 1-7)

Uz veliko strpljenje, kraljica Estera je spasila svoj narod od holokausta koji je zamislio zli Haman.

Mordokaj, ujak kraljice Estere, dao joj je mudar savjet da ju je možda Bog postavio za kraljicu kako bi spasila svoj narod. Budući da je tek tinejdžerica, teško je zamisliti težinu njezine situacije i težinu odgovornosti pred njom. Kako je uopće mogla uspjeti protiv tako moćnog neprijatelja?

Estera je prvo riskirala svoj život izašavši pred kralja bez njegova poziva. Srećom, njezin izgled mu se svidio, te ju je upitao što želi. Bio joj je spreman dati do pola svog kraljevstva. Mogla se uspaničiti i otkriti cijeli svoj slučaj pred kraljem. Ali Estera je strpljivo čekala.

Ona je odgovorila kralju pozivajući njega i Hamana na raskošne bankete. Zasižno je osjećala potporu Mordokajevih molitvi i posta i vjerojatno je bila ojačana da slijedi ujakov primjer vjere, nade i pouzdanja u Boga. Međutim, bilo kojem vanjskom promatraču ovo strpljivo čekanje na Boga moglo se činiti čudnim budući da su se Hamanovi planovi da ubije njezin narod kretali bez odlaganja. Bez obzira na to, Estera je čekala da Bog stvori pravu priliku da spasi njezin narod.

Bog je nagradio Esterinu strpljivu vjeru prouzročivši kralju Ahasveru besanu noć. Bog je zatim u kraljevo srce utisnuo želju da otvori zapis nedavnih događaja u njegovom kraljevstvu. Dio kojem se kralj obratio slučajno bilježi vrijeme kada je Mordokaj otkrio zavjeru protiv Ahasverova života. Nakon što se prisjetio događaja, kralj je želio odati počast Mordekaju. To se dogodilo samo dan prije nego što je Haman planirao optužiti Morde-

kaja pred kraljem. Ovaj čudesan trenutak nedvojbeno je ojačao Esterinu vjeru i njenu odlučnost da nastavi.

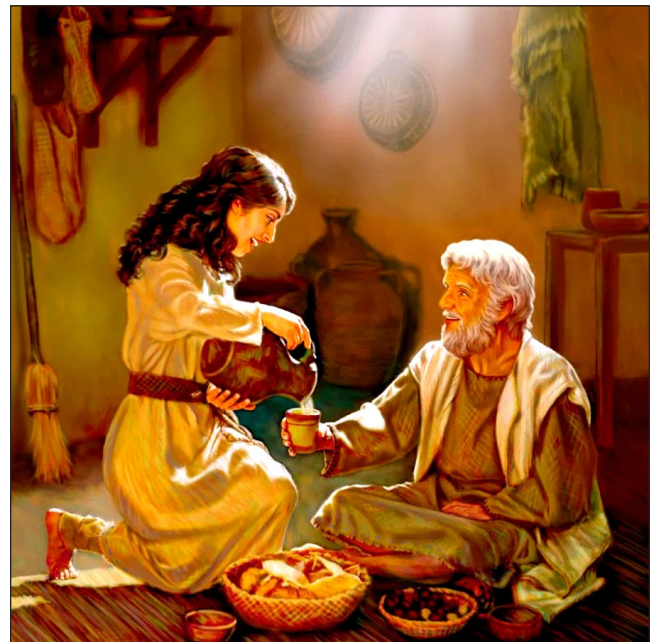
Kroz Esterino strpljivo čekanje, svjedočila je značajnom preokretu naklonosti; Mordekaju je odana počast, dok je Haman pogubljen na istim vješalima koja je sagradio za Mordekaja. Kao rezultat toga, Esterin narod je spašen od sigurnog uništenja.

Na kraju je njezina strategija upalila. Kraljica Estera strpljivo je čekala da Bog otkrije istinu o Hamanovoj zloj zavjeri kralju Ahasveru. Pridržavajući se pravednih načela dok je strpljivo tražila Božju volju, dopustila je da je Bog upotrijebi da spasi svoj narod, unatoč mladoj i neiskusnoj poziciji pred kraljem.

Proročica Ana (Luka 2:36-38)

Dobre namjere ne moraju nužno dovesti do dobrih ishoda. Ali činiti pravu stvar iz pravog razloga najbolji je recept za ugoditi Bogu. Ovo opisuje vjerni život proročice Ane, koju Luka spominje u samo tri stiha. Ti su događaji najvjerojatnije ispričani Isusu po sjećanju njegove majke Marije.

Ana, proročica, odlučila je živjeti u Hramu, strpljivo čekajući Mesiju za kojeg je vjerovala da će pružiti spasenje svijetu. Svoju je vjeru iskazivala postom i molitvom noću i danju, dugi niz godina, sve do duboke starosti.

Estera i Mordekaj

Stoga nije bila slučajnost da je bila ondje na dan kada su Josip i Marija donijeli svog prekrasnog dječaka u Hram. Ana je čula kako prorok Šimun blagoslivlja dijete, Isusa. Čula ga je kako najavljuje da će ovo dijete ispuniti njezine nade i snove kao Mesija: “svjetlo da prosvijetli pogane” i “slava tvoga naroda Izraela.” Toga je dana Bog nagradio Aninu strpljivost i vjeru u tom trenutku.

Ana nas uči da je strpljenje možda najučinkovitije oruđe za one koji žude biti uključeni u očitovanje sinova Božjih (Rimljanima 8:19).

Marija, Isusova Majka

Strpljenje je otporna vjera i trajna nada u Božje vrijeme. Strpljenje pobjeđuje beznade očaja i prijevaru doline sjene smrti. Strpljenje jača um svake vjerne Božje žene i prati ga pouzdanje koje se nastanjuje duboko u njezinu srcu.

Za Mariju je njezina strpljivost bila svakodnevno predanje Bogu i Njegovom djelovanju bez presedana u njezinu životu. Iako je imala jamstva moćnog anđela Gabrijela, Marija je i dalje morala svakodnevno živjeti s društvenom stvarnošću svoje nevjenčane trudnoće. Kako bi ona i Josip podnijeli svakodnevne verbalne napade njezine obitelji i prijatelja ili radoznalih stranaca? Koje bi prilike Josip izgubio zbog ovog veličanstvenog događaja? Kako bi spajali kraj s krajem?

Bilo bi potrebno veliko strpljenje. Strpljenje koje bi omogućilo Bogu da izvrši svoje djelo pomažući paru da prevlada sve poteškoće koje su pred njima.

Otrprike u vrijeme kad će se pokazati njezina trudnoća, Marija je poduzela naporan put na leđima mazge kako bi vidjela svoju rođakinju Elizabetu. Elizabetino dijete, koje će postati Ivan Krstitelj, odmah je skočilo u Elizabetinoj utrobi kada je Marija progovorila. Možda je to bila suptilna Božja potvrda za dosadašnju Marijinu vjernu strpljivost.

Nakon tog trenutka radosti, Marija je prinijela žrtvu hvale svome nebeskom Ocu pred Elizabetom (Luka 1:46-55). U svom prekrasnom solilokviju, Marija nam pokazuje viši kontekst naše vjere, jasnoću fokusa i svježi žar za našu strpljivost. Ona nam pokazuje da i mi trebamo s nadom očekivati veličanstveno djelo koje Bog čini u nama svaki dan, jer mi smo Njegovo novo stvorenje.

Nacrt Marijine žrtve hvale uzor je za našu vlastitu: • Bezuvjetna slava Bogu (r. 46). • Ojačana u svom duhu (stih 47). • Poniznost i povjerenje u njezin odabir za ovu čast (r. 48). • Božje je milosrđe dano onima koji ga štiju (stih 50). • Bog izvršava svoj plan spasenja usprkos ljudskom ponosu (r. 51). • Bog ispunjava sve koji su gladni i žedni za pravednošću (stih 53). • Bog pokazuje milosrđe svom narodu (stih 54). • Bezuvjetno povjerenje

Ana proročica

u Abrahamsko obećanje (stih 55).

Marijinoj strpljivosti također je bila potrebna velika vjera da bi izdržala dodatne riječi Šimunovog proročanstva: “Da, i tebi će samoj mač probosti dušu” (Luka 2:35). Njezina će se radost jednog dana pretvoriti u veliku tugu jer je svjedočila nečovječnom postupanju s njezinim sinom.

Jokebeda (Izlazak 2:1-10)

Faraon je bio nepokolebljiv neprijatelj s velikom moći nad zarobljenim Hebrejima. Jokebeda je živjela u vrijeme kada je faraon naredio smrt svih hebrejskih novorođenčadi. Ali ona se pouzdala u snagu živoga Boga i pronašla način da spasi svog sina predajući ga Bogu na brigu.

Za vjernu Jokebedu nije bilo povratka. Umjesto da baci dječaka u rijeku, kako je naredio faraon, ona je skrivala svog sina tri mjeseca. Kad ga više nije mogla skrivati, stavila ga je u vodu, baš kako je faraon naredio, ali ga je zaštitila u njegovoj osobnoj arci! Pokazala je svoju vjeru i strpljivost u Svemogućeg Boga i Njegovu moć da spasi njezina sina. Možda se nadala istom čudesnom spasenju vjernog Noe i njegove obitelji u njegovoj arci tijekom potopa.

Jokebeda se pouzdavala u nadu da će Bog zaštititi njezina sina. U tu je svrhu zamolila svoju kćer Miriam da promatra plutajući kovčeg. Mirjamino budno oko, u kombinaciji s Jokebedinim strpljivim čekanjem na Boga, dobilo je odgovor kada je faraonova kći otkrila dijete i ponijela ga s ljubavlju i milosrđem (Izlazak 2:7). Bog je tako uredio stvari da je Jokebeda postala Mojsijeva dojilja. Djelomično ga je odgajala možda pet godina (Izlazak 2:8-9).

Dio majčinog dara svojoj djeci je temperament koji su naslijedila od nje. Možemo zaključiti da je Mojsije dio svoje velike krotkosti naslijedio od svoje vjerne majke Jokebede. Bog je koristio Mojsija kao briljantnog vođu, krotkog pastira svog naroda Izraela. Njegovo konačno naslijeđe odražava krotkost i strpljivo pouzdanje njegove majke u Boga.

Baš kao što je Isus kasnije preokao da će krotki naslijediti zemlju, možemo biti sigurni da će Mojsije, najkrotkiji na cijeloj zemlji, biti instrument kao uskrsnuli Drevni Dostojnik u vođenju nacije Izrael do pobjede tijekom Jakovljeve nevolje (Mihej 5:5, Zaharija 12:6). Kako se lijep krug života nalazi u trajnoj baštini Jokebede, ove vjerne žene strpljivosti!

Žena Šunamka (2. Kraljevima 4:8-37)

Sveto pismo često daje izvještaj koji je jednostavno djelić nečijeg života. To je slučaj sa ženom Šunamkom. Njezina kratka povijest svjedoči da je bila žena vjere koja je ispravno uvidjela da je Elizej bio svet čovjek. Opisuje kako je žrtvovala svoje vrijeme i sredstva da služi ovom Božjem čovjeku.

Svjedoci smo strpljivosti njezine vjere u epizodi kada njezin čudesni dječčić tragično oboli radeći u polju s ocem. Sina joj dovode u nevolji, a zatim umire. Kao odgovor, ona ga polaže na praznu postelju proroka Elizeja i kreće prema proroku, nadajući se njegovoj pomoći. Dok bi većina majki sigurno ostala uz svoje bolesno dijete u sličnoj situaciji, ova je žena ostavila svog sina na Elizejevom krevetu kako bi potražila pomoć od vjernog Božjeg proroka. Majčina briga ne poznaje granice. U slučaju ove vjerne žene, ljubav i strpljenje bili su motori koji su je održavali.

Jokebedin sin, Mojsije, pronađen i spašen

Bog Elizeju nije otkrio nikakve pojedinosti o dječakovoju bolesti i smrti prije nego što ga je pronašla. Kad je obaviješten o dječakovoju situaciji, Elizej je zapovjedio svom slugi Gehaziju da uzme ženu i ode ispred njega te položi njegov štap na dijete. Međutim, žena Šunamka nije napustila Elizeja tijekom njegovog sporijeg putovanja natrag do njezine kuće.

Njezini su postupci pokazivali veliko poštovanje prema Bogu i želju da blagoslovi Njegove sluge bez očekivanja nagrade. Pokazala je kontraintuitivnu primjenu majčine ljubavi ostavivši sina da potraži pomoć od vjernog Božjeg proroka. Mi imamo koristi od proaktivne i strpljive vjere Šunamke suočene s velikom tragedijom.

Udovica iz Sarepte (1. Kraljevima 17:8-16)

Kad ne postignemo Božji cilj za nas, plod našeg rada, strpljenja i vjere ostaje nerazvijen. Udovica iz Sarepte nas uči da svoju nadu ojačamo strpljivošću kada svi racionalni pokazatelji ukazuju na nadolazeći neuspjeh.

Udovica iz Sarepte i njezin sin umirali su od gladi. Na Božju zapovijed, prorok Ilija je otišao do njezine kuće, i nakon što je saznao za njezinu očajnu situaciju, zamolio ju je da mu napravi kolač od svojih posljednjih namirnica.

Ilija ju je uvjeravao da njezino brašno i ulje neće biti prazni sve dok Bog ne pošalje kišu i okonča trenutnu sušu. Njezina je poslušnost bila nagrađena nakon što je strpljivo žrtvovala "sve svoje malo" kako bi nahranila Iliju. Bog je bio vjeran svom obećanju.

Bog ponekad testira našu vjeru kada se suočimo s poteškoćama. Nemojmo klonuti duhom; nemojmo osujetiti Božji cilj za naš duhovni rast, čak iako se to može dogoditi pred velikom osobnom poteškoćom.

Zaključak

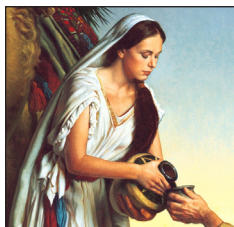
U Svetom pismu vidimo vjerne žene koje su se borile da vide Božje svjetlo. Kroz svaku borbu vjerovala su da će Bog s poniznošću, strpljivošću i poštovanjem uslišiti njihove molitve. Svaka od njih iskusila je trenutke kada je izgubila nadu, bila ljuta ili napravila pogreške. Ipak, Bog je nagradio njihovu konačnu vjernost. Kroz njihova iskustva vidimo strpljenje kao vrlinu koja se može razviti samo uz poniznost pred Bogom kao njezinim vodičem.

Dok čitamo njihove priče, vidimo kako se razvija snaga i dosljednost karaktera. Kroz njihova životna svjedočanstva oni nam pokazuju svoju vjeru i strpljivost na ispitivanje. Otkrivaju da je strpljenje "životna poluga" koju možemo kontrolirati. Ostavljaju nam primjer kako koristiti „životnu polugu“ strpljivosti kao jedno od oruđa prema uspjehu u našem hodaњу s Bogom.

— Todd Alexander

Pobožnost

„Jer tjeleovježba je korisna samo u određenoj mjeri, a odanost Bogu korisna je u svakom pogledu zato što nam omogućava da dobijemo obećane blagoslove i u sadašnjem i u budućem životu”
(1. Timoteju 4:8 Ostali citati su iz prijevoda Novi Svijet osim ako nije drugačije naznačeno).

Ženska atletika je dobila na popularnosti u proteklih pedeset godina. Od izazovnih početaka, danas, četrdeset posto sudionika organiziranog sporta su žene, prema Tucker Centru za Istraživanje o djevojkama i ženama u sportu na

Sveučilištu u Minnesoti. I muškarci i žene sada mogu pokazati svoje atletske talente. U našem tematskom tekstu, Pavao opominje Timoteja da je za kršćane i kršćanke pobožnost korisnija od fitnesa jer je vječna.

Biblijski rječnici definiraju pobožnost kao “poštovanje prema Bogu i život u svetosti.” Psalam 4:3 objašnjava još jednu korist od pobožnosti: “Ali znaj da je Jehova za sebe izdvojio pobožne; Jehova čuje kad ga zovem” (ESV). Posvećenje — biti odvojen za Božje djelo — velika je i vječna nagrada.

Ali postoji cijena: “Doista, svi koji žele živjeti pobožno u Kristu Isusu bit će proganjeni” (2. Timoteju 3:12 ESV). Nevolja će biti način života za svakoga tko želi živjeti po Božjim načelima u grešnom svijetu. Ovdje govrimo o četiri žene, sve primjeri pobožnosti, koje su bile spremne podnijeti nedaće.

- (1) Debora (Suci 4-5)
- (2) Naomi (Ruta 1)
- (3) Estera (Estera 1-4)
- (4) Marija Magdalena (Matej 27:56)

Debora

“U to je vrijeme proročica Debora, Lapidotova žena, sudila Izraelu” (Suci 4:4).

Debora je bila supruga nepoznatog Hebera, ali je postala sutkinja Izraela. Tijekom 450-godišnjeg razdoblja sudaca, Bog ju je odabrao da probudi njegov izabrani narod u vrijeme letargije i potlačenosti. Ona je bila jedina žena odabrana za ovaj zadatak.

“Cilj podizanja sudaca bio je milostiv i dobrotvoran: to je bilo izbaviti i blagoslivljati ljude, a ne osuđivati ih i kažnjavati. S obzirom na službu suca, koliko je dragocjeno obećanje da će naš blagoslovljeni Gospodin Isus doći suditi svijet po pravедnosti” (Reprint 1869). Osim što je bila osloboditeljica, Debora je bila savjetnica, donoseći ljudima pobožne savjete (Suci 4:5). Međutim, kada je

stigao poziv za izbavljenje od njihovih neprijatelja, Debora je nadahnula vojsku i njezinog vođu da se bore protiv 900 željeznih kanaanskih kola (Suci 4:3). Kakvu je samo vjeru imala! Možda je njezin pobožni primjer pao na pamet Pavlu kada je rekao da je Božja riječ jača od bilo kojeg tjelesnog oružja (Hebrejima 4:12).

Barak, naveden među herojima vjere u Hebrejima 11:32, ušao bi u bitku samo ako bi Debora pristala biti s njim gdje bi je vojska mogla vidjeti. “Nato joj je Barak rekao: “Ako pođeš sa mnom, ići ću, ali ako ne pođeš sa mnom, neću ići” (Suci 4:8). Ovo je jedan od najneobičnijih zahtjeva zabilježenih u Svetom pismu od strane muškarca ženi, svjedočanstvo koliko su ljudi štovali Deboru. Slična pojava tijekom izraelskog lutanja pustinjom odražavala je Mojsijevu pobožnost kada je njegova sama prisutnost na gori dala izraelskim ratnicima povjerenje da će Bog odnijeti pobjedu nad Amalečanima (Izlazak 17:8-16). Nakon što je pristala ići u bitku, Debora je prorekla da Barak neće primiti slavu za pobjedu, već će zasluge pripasti ženi (Suci 4:9). Kao što je bilo predviđeno, kada je bitka završila i kada su Izraelci proglasili pobjedu, Siseru, zapovjednika kanaanske vojske, ubila je Kenejka Jaela.

Suci 5 bilježe Deborinu pobjedničku pjesmu u kojoj ona odaje priznanje Jehovi:

- „Ja ću Jehovi pjevati, pjevat ću hvalospjeve Jehovi, Izraelovom Bogu” (redak 3).
- „Moje je srce uz izraelske zapovjednike, koji su dra-

Debora i Barak u ime Izraela

govoljno s narodom otišli u bitku. Hvalite Jehovu!” (redak 9).

• „Neka propadnu svi tvoji neprijatelji, Jehova! A oni koji te vole neka budu kao sunce kad izlazi u svojoj krasoti!” (redak 31).

Trideset i jedan stih 5. poglavlja Suca odražava Deborinu hrabrost i vjeru u njezinoj pjesmi koja je ujedno i njezina molitva Bogu. Kao posljednje svjedočanstvo njezina vodstva i pobožnosti, stih 31 završava riječima: “I zemlja je mirovala četrdeset godina.”

Naomi (Ruta 1)

“A Salmonu se rodi Boaz od Rahabe; a Boaz rodi Obeda od Rute; a Obed rodi Jišaja; Jišaju se rodi David, kralj” (Matej 1:5, 6a).

Ruta, imigrantkinja iz Moaba, postala je ključna figura u Isusovom rodoslovlju i samu ju se moglo veličati kao pobožnu ženu. Međutim, bila je to Naomi, njezina svekrva, čiji je sjajni primjer hrabrosti i vjere uvjerio Rutu da preuzme rizik i nešto učini što će je odvesti u podrijetlo spasitelja svijeta.

Početni stih knjige o Ruti smješta vrijeme u dane sudaca, vjerojatno kad je Izrael bio u otpadništvu i ugnjetavan od strane Eglona, moapskog kralja (Suci 3). “U dane kad su suci sudili, u zemlji je vladala glad” (Ruta 1:1). Mnogi odlomci pokazuju da je nedostatak kiše, neuspjeh usjeva i glad bio povezan s razdobljima moralnog propadanja i obožavanja idola. (Na primjer, vidi Ponovljeni zakon 11:13-17.) Unatoč neprijateljstvu, Elimelek, Naomin muž, poveo je svoju obitelj i nastanio se u plodnim visoravnima Moaba, istočno od Mrtvog mora. Arheolozi su otkrili visoravan istočno od Judejskih brda gdje su solidne oborine dopuštale kišnu poljoprivredu poput one koju prakticiraju siromašne zajednice u zemljama u razvoju. Očigledno nije bio pogođen sušom i obitelj je mogla putovati tijekom vremena podložnosti pod Moabom. (Možda osamnaest godina spomenutih u Sucima 3:12-30.)

Tijekom desetljeća obitavanja obitelji tamo, umrli su Naomin muž i njezina dva sina, koji su oženili Moapke. Naomi će kasnije ispričati svoja iskustva s nadimkom Mara, što znači “gorka” (Ruta 1:20). Otprilike u isto vrijeme, Izraelovo ugnjetavanje završilo je izbavljenjem od strane Ehuda (Suci 3:30), a kiša se vratila u zemlju Ju-

Ruta je odlučila ostati s Naomi.

dinu. Bio je to Naomin signal da se vrati u zemlju koju je voljela.

Prvo je pohvalila svoje moapske snahe bez djece da se vrate svom narodu i preudaju jer nije imala drugih sinova. Zašto bi im to rekla? Naomi je svoju vjeru pokazala poštujući Leviratski zakon iz Levitskog zakonika 25, koji će kasnije igrati bitnu ulogu u njezinom životu s Rutom.

Ruta se privila uz Naomi, moleći da pode s njom (Ruta 1:16). Rutina izjava u stihu 16 jedna je od najdirljivijih u Svetom

pismu: “Nemoj me nagovarati da te ostavim i odem od tebe, jer kamo ti podeš, poći ću i ja, i gdje se ti nastaniš, nastanit ću se i ja. Tvoj će narod biti moj narod i tvoj Bog moj Bog. Gdje ti umreš, umrijet ću i ja i ondje ću biti pokopana. Neka me Jehova strogo kazni ako me išta osim smrti rastavi od tebe” (Ruta 1:16,17). Naomi je nevoljko pristala i njih su dvije stigle u Judu baš kad je počela žetva obnovljene punine zemlje.

Kao strankinja, Ruta je bila vođena svojom ljubavlju prema Naomi i bila je spremna pabirčiti u skladu sa Zakonom (Levitski zakonik 19:9) kako bi osigurala njihovu hranu. Kad je Naomi saznala za Rutino iskustvo na Boazovu polju (Ruta 2:8-12, 3:1), vidjela je Božju ruku na djelu i odmah je prepoznala što je postavio pred njih.

„Tada je Naomi rekla svojoj snahi: “Neka ga blagoslovi Jehova, koji nije uskratio svoju vjernu ljubav ni živima ni umrlima!” Još je rekla: “Taj nam je čovjek rod. On je jedan od naših otkupitelja” (Ruta 2:20). Naomi je uputila Rutu da se obuče kao nevjesta (Ruta 3:3, usporedi Ezekiel 16:9-12) i noću ode k Boazu u polje. Rutini postupci protumačili bi se kao zahtjev za brak. Naomin moralni integritet nikada nije bio doveden u pitanje, a Rutino poštovanje prema njoj pokazuje se njezinom poslušnošću, dajući prekrasnu sliku vjere i pobožnosti (Ruta 3:11). “Tako je Boaz uzeo Rutu za ženu. I spavao je s njom, a Jehova joj je dao da zatrudni te je rodila sina...I Naomi je uzela dijete u naručje i otad se brinula za njega” (Ruta 4:13,16). Obed, dijete, postao je djed Davidu.

Estera

„Jer budeš li u ovom času šutjela, Židovima će pomoć i izbavljenje doći s druge strane, a ti i dom tvog oca poginut ćete. A tko zna nisi li postala kraljica upravo zato da nam pomogneš u ovoj nevolji?” (Estera 4:14).

Estera, druga knjiga u židovskom testamentu koja nosi ime žene, pokazuje kako je Bog upotrijebio natjecanje u

ljepoti da izbavi izraelski narod od istrebljenja u Perziji. To je svjedočanstvo o tome da Bog utječe na svjetovne događaje kako bi ostvario svoju volju.

Priča je poznata. Mlada židovska djevojka odrasla je u Perziji pod skrbništvom svog rođaka Mordekaja. Izabrana od strane kralja za svoju novu kraljicu, Estera je dovedena u luksuz palače ne otkrivajući svoje židovsko nasljeđe. Tamo je našla naklonost svojih skrbnika i susrela se sa zlim Hamanom, potomkom amalečkog kralja Agaga, bivšeg neprijatelja Izraela.

Kao i njegov predak, Haman je mrzio Židove, posebno Mordokaja, koji je bio naklonjen Ahasveru izvjestivši o načuloj zavjeri o ubojstvu. U ljubomornom odgovoru, znajući da se Židovi nikada neće prilagoditi, Haman je uvjerio Ahasvera da naredi smrt svakome tko odbije naredbu da se pokloni Hamanu, njegovoj desnoj ruci. Iako je perzijskim zakonom zabranjeno pojavljivanje pred kraljem osim na zahtjev, kraljica Estera prihvaća Mordokajev izazov u tematskom tekstu otkriva snagu karaktera, vjere i predanosti: “A onda ću otići kralju, iako to nije po zakonu, pa ako trebam poginuti, neka poginem” (Ester 4:16).

Ishod je dobro poznat. Esterina hrabrost spasila je njezin narod i uklonila prijetnju koja se nadvila nad Židovima u Perzijskom carstvu. Židovi su svoj bijeg od smrti slavili blagdanom Purim (Estera 9:32), koji još uvijek obilježava djela Estere, pobožne žene, koju je Bog upotrijebio da spasi svoj narod.

Marija Magdalena

“Isus joj reče: ‘Marija!’ Ona se okrene i reče mu: ‘Rabboni!’ što znači Učitelj” (Ivan 20:16).

Ime Marija pojavljuje se u 51 odlomku Novog zavjeta i povezano je sa šest žena. Jedna od njih bila je Marija

Kraljica Estera prilazi kralju

Magdalena, jedna od prvih koja je svjedočila uskrsnulom Isusu i novozavjetni primjer predane i pobožne žene.

Ivanov izvještaj o uskrsnuću sadrži dirljivu priču o Marijinom ranom jutarnjem susretu s Isusom ubrzo nakon njegova uskrsnuća. Tko je bila ta Marija da među prvima gleda našeg uskrslog Gospodina? Ivanova pripovijest sugerira da je Marija Magdalena imala posebne kvalitete koje su je povezivale s Isusom i postale nadahnuće za druge ljude koji nisu mogli vjerovati da je Isus uskrsnuo. Nježni razgovor između Marije i Isusa “u vrtu” nadahnuo je vjernike od tog dana nadalje.

Nažalost, još od srednjeg vijeka, lik Marije Magdalene se ocrnjuje povezujući je s neimenovanom grješnom ženom iz Luke 7:36-50. Njezina istinska i nepokolebljiva odanost zabilježena je već u sljedećem poglavlju, gdje se pojavljuje kao Isusova sljedbenica iz koje je izišlo sedam demona (Luka 8:2, 3).¹

Mariju Magdalenu najbolje je okarakterizirati kao ženu velike hrabrosti i odanosti koja se nikada nije pokolebala, čak ni kada Isusovi najbliži učenici nisu mogli shvatiti situaciju (Luka 24:11). Njene posljednje zabilježene riječi bile su: “Vidjela sam Gospodina” (Ivan 20:18). Nesumnjivo je da je njezina velika vjera i odanost nadahnula uskrsnulog Isusa da prvi s njom podijeli veliku istinu: “Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu” (Ivan 20:17). Zamislite! Marija je među prvima vidjela uskrsnulog Isusa licem u lice u njegovoj novoj prirodi (iako je izgledao kao čovjek).

Razgovor u vrtu posljednji je detalj koji čitamo o Mariji Magdaleni. Možda se vratila u Jeruzalem ili u svoj rodni grad na obali Galileje. Gdje god je provela svoje preostale godine, vjerojatno je bila ključna u poticanju drugih da vjeruju u Isusa kao Mesiju. Nažalost, katolicizam ju je beatificirao kao zaštitnicu grešnika. U stvarnosti je Marija Magdalena bila pobožna žena koja je iskazivala veliku vjeru i nikada nije napuštala svog učitelja. Možemo samo zamisliti njezine riječi, kad je ustala s usnulim svecima kako bi vidjela Isusa licem u lice, sada u njegovoj punoj slavi. “Raboni!” A odgovor: “Dobro došao, moj dobri i vjerni slugo. Uđi u radosti moga kraljevstva!”

Zaključak

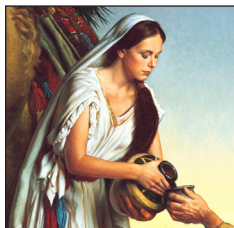
Nepovoljne okolnosti koriste se za razvoj pobožnih ljudi. Ove četiri žene bile su svijetli primjer za sve nas. Kada se suočimo s teškim okolnostima koje iskušavaju našu predanost i predanost, ustanimo i prisjetimo se riječi: „Tko zna niste li došli na ovu poziciju za vrijeme kao što je ovo?”

— Len Giehs

(1) Iako se istjerivanje ovih sedam demona pripisuje Isusu u Marku 16:9, autentičnost tog odlomka je u najboljem slučaju upitna.

Ljubav, Agapao i Fileo

„Učinila je što je mogla” (Marko 14:8).

Ljubav jednih prema drugima je otkrivena djelima. Ljubav je dobra i poželjna karakteristika u svim ljudima, ali ipak postoje stupnjevi ljubavi. “Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji

u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni” (Ivan 3:16 ASV). Božjom milošću, Isus Krist je umro jednom zauvijek i “okusio smrt za svakog čovjeka” (Hebrejima 2:9). Međutim, Jehova je također rekao: “Volio sam Jakova; ali Ezava sam mrzio” (Malahija 1:2-3, Rimljanima 9:13). Ne radi se o tome da su Ezavovi potomci bili izbrisani, već su jednostavno Jakovljevi potomci primili mnogo veće blagoslove.

Isus je razlikovao vrste ljubavi: “Isus reče Šimunu Petru: ‘Šimune Ivanov, **voliš**¹ li me više nego ovi?’ On mu reče: ‘Da, Gospodine; ti znaš da te volim.’ Kaže mu: ‘Pasi janjce moje.’ (16) Reče mu opet po drugi put: ‘Šimune Ivanov, **voliš** li me?’ On mu reče: ‘Da, Gospodine; ti znaš da te volim.’ Kaže mu: Čuvaj ovčice moje.

(17) Reče mu treći put: ‘Šimune Ivanov, voliš li me?’ Petar je bio ožalošćen jer mu je treći put rekao: Voliš li me? A on mu reče: ‘Gospodine, ti znaš sve; ti znaš² da te volim.’ Kaže mu Isus: ‘Pasi ovčice moje’” (Ivan 21:15-17 RVIC). Prva dva puta, Isus je pitao Petra **voli** li ga agape ljubavlju (viši oblik ljubavi: pobožna ljubav, ljubav iz srca, ovdje je prikazano **podebljanim slovima**). Petar je odgovorio da je ljubio Isusa phileo ljubavlju (još uvijek visok oblik ljubavi: dobrota, milosrđe). Treći put, Isus je odstupio od onoga što je Petar mogao učiniti. (Pogledajte “Napomenu o riječima koje znače ‘ljubav’”).

“Ljubi (hebrejski, ahab) Jehovu, Boga svojega, svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom” (Pnz 6:5). Ova zapovijed ljubiti (grč. agapao) Boga iznad svega također se navodi u Mateju 22:37, Marku 12:30-33 i Luki 10:27.

Vjerne žene koje su pokazivale duboku ljubav

Rebeka nam pokazuje primjer nesebične ljubavi (Postanak 27). Očekujući rođenje Ezava i Jakova, Jehova je rekao Rebeki: “Dva su naroda u utrobi tvojoj, I dva će se naroda odijeliti iz utrobe tvoje: I jedan će narod biti jači od drugog naroda; I stariji će [Ezav] služiti mlađem [Jakovu]” (Postanak 25:22-23). Kad su njih dvoje odrasli, Jakov je kupio obiteljsko prvorodstvo od svog brata blizanca Ezava.

Rebeka se sjetila da je Jakov imao pravo na Izakov blagoslov prvorodenca, iako ga je Izak planirao dati Ezavu. Što je trebala učiniti? Rebeka je odlučila da Jakov utjelovi Ezava kako bi stekao blagoslov. Naložila je Jakovu da nabavi dva jareta za Izakov obrok i dlaku da pokrije Jakovljeve dvije ruke. Jakov je prosvjedovao da bi, ako Izak otkrije da je bio prevaren, to “donijelo prokletstvo na mene, a ne blagoslov” (Postanak 27:12). Rebeka je tada pokazala svoju duboku ljubav prema svom sinu i rekla: “Neka je tvoje prokletstvo nada mnom, sine moj; samo poslušaj moj glas i idi mi ih donesi” (Postanak 27:13).

Stvari su tekle po planu i Jakov je primio glavni blagoslov. Kada je Ezav saznao za prijevaru, odlučio je da će nakon što njihov otac umre, ubiti Jakova. Rebeka je čula

Rebeka je upoznala Izaka

(1) Grčki, agapao (voljeti Božjom ljubavlju), ovdje i samo u pitanju stiha 16. Druga riječ za ljubav u stihovima 15-17 je phileo (voljeti obiteljskom ljubavlju).

(2) opažaj

Debora proročica

za Ezavovu urotu i rekla je Izaku da pošalje Jakova da pronade ženu među njenim rođacima u drugom koljenu. Iako Rebeka više nikada nije vidjela svog sina Jakova, njezina nesebična ljubav prema njemu spasila mu je život.

U danima sudaca

Debora je bila i proročica i sutkinja u Izraelu kada je rekla Baraku da podigne trupe protiv opresivnog kralja Kanaana. Barak je odbio osim ako ona ne pođe s njim. Pokazala je svoje milosrđe prema njemu i svoju ljubav prema Izraelu pošavši s njim.

Kad je Naomi izgubila muža, kao i oba sina, napustila je zemlju Moab da bi se vratila u Betlehem. Jedna ju je snaha, Ruta, voljela i odlučila je poći s njom. S najvećom ljubavlju, kad su Boaz i Ruta dobili sina, pripisali su ga Naomi i njezinom preminulom mužu Elimeleku (Ruta 1:15 i dalje, 4:13 i dalje).

Neimenovana mudra žena (2. Samuelova 20)

Stoljećima kasnije, dok je David bio kralj, njegov lijepi i ponosni sin, Absalom, naljutio se na svog polubrata i dao ga ubiti. Zatim je pobjegao u stranu zemlju. Tri godine kasnije, Davida su nagovorili da proglašuje pomilovanje; pa se Abšalom vratio. Abšalom se tada urotio protiv svog oca, i David je pobjegao iz Jeruzalema. U bitci koja je uslijedila, Abšalom je ubio njegov rođak Joab (iako protiv volje kralja Davida). David se ponovno vratio u

Jeruzalem kao kralj.

Zatim je Benjaminovac po imenu Šeba, opisan kao čovjek Belijara (tj. gospodara bezvrijednosti), pokušao uvjeriti plemena da se pobune protiv Davida. Joab, poglavar Davidovih junaka, potjerao ga je u Abel, mali grad u najsjevernijem dijelu Izraela. Opsada je započela razbijanjem gradskih zidina.

Neimenovana mudra žena iz grada Abela tražila je da razgovara s Joabom, što je ona i učinila. Započela je pohvalom povijesti malog grada i uvjerila Joaba da je ona jedna od mnogih njegovih ljudi koji su miroljubivi i vjerni. Pitala ga je zašto želi uništiti grad koji su poštovali drugi gradovi u Izraelu, baštinu Jehovinu.

Joab je odgovorio da nema ništa protiv Abela, nego samo protiv bezvrijednog Šebe koji se ondje sklonio. Rekao je: "Samo njega izbavite i ja ću otići iz grada" (2. Samuelova 20:21). Mudra žena je odgovorila Joabu da će svoju odanost kralju Davidu pokazati tako što će mu baciti Šebinu glavu preko zida. Otišla je u grad i nagovorila ljude da učine kako je rekla (2. Samuelova 20:22). Opsada je odmah prekinuta, a Joab se vratio u Jeruzalem. Tako je ova mudra žena spasila sve ljude koje je voljela u gradu (2. Samuelova 20).

Neimenovana ropkinja koja je voljela svoju Gospodaricu (2. Kraljevima 5:1-18)

Naaman je bio kapetan sirijske vojske (Aram). Bio je izvrstan vojnik i časnik, ali je bio i gubavac. Prethodno je sirijska vojska zarobila mladu djevojku, koja je potom služila Naamanovoj ženi. S ljubavlju je mlada djevojka u zarobljeništvu predložila Naamanu da ode vidjeti proroka (Elizeja) koji je bio u Samariji, glavnom gradu Izraela, kako bi mogao biti izliječen.

Međutim, vrhovni vojni časnik jedne nacije ne odlazi samo u posjet glavnom gradu druge nacije bez službenih dokumenata i značajnog poklona. Stoga je sirijski kralj poslao pismo kralju Joram, Ahabovom sinu, govoreći: "Evo, šaljem k tebi svog slugu Naamana da ga izliječiš od gube" (2. Kraljevima 5:6). Joromov je odgovor bio nevjerica i sumnja. Smatralo se da je guba neizlječiva. Zaključio je da sirijski kralj "traži svađu protiv mene" (2. Kraljevima 5:7). Ali Elizej je to čuo i umiješao se. Rekao je: "Neka sada dođe k meni i znat će da postoji prorok u Izraelu" (stih 8).

Kad je Naaman stigao u Elizejev dom i stao pred Elizejeva vrata, prorok mu je poslao glasnika u susret i uputio ga da se opere sedam puta u rijeci Jordan, nekih 40 km istočno. Naaman je bio siguran da su rijeke u blizini njegove prijestolnice Damaska čišće od rijeke Jordan i otišao je bijesan. Ali Naamanovi su ga drugovi uvjerali da slijedi Elizejeve jednostavne upute i, kao re-

zultat toga, Naaman je ozdravio. Koža mu je postala poput dječje. Značajne su Naamanove riječi: “Evo sada znam da nema Boga na svojoj zemlji osim u Izraelu” (2. Kraljevima 5:15).

Ljubaznošću jedne izraelske djevojke, Jehova Bog je bio proslavljen u očima moćnog ratnika i njegovog stranog doma.

Vjerna žena koja je riskirala život

Jehošeba (Jehovina zakletva) pokazuje nam primjer prave ljubavi. Kad se Ahazija, kralj Jude, udružio s Ahabovim sinom Joramom, kraljem Izraela, oba su kralja poginula u bitci. Atalija, Ahazijina majka, preuzela je prijestolje i ubila svoje potencijalne suparnike — Ahazijine sinove. Ali Jehošeba, Ahazijina sestra, uzela je Joaša, Ahazijinog malog sina, i sakrila njega i njegovu dojilju u Božji hram (2. Kraljevima 11, 2. Ljetopisa 22:10 i dalje).

Jehošeba je riskirala vlastiti život jer je voljela svog malog nećaka i nedvojbeno zato što je također voljela judejski narod. (Sedam godina kasnije, svećenik Jojada dao je ubiti Ataliju, a mladog Joaša postavio za kralja.)

Žena kojoj je oprošteno

Žena grešnica došla je k Isusu u kuću jednog farizeja, oprala Isusu svojim suzama noge pomazavši ih i obrisala mu noge svojom kosom. Očito je tražila oprost. Farizej je odmah iskazao čast Isusu, ali je ženu prezreo kao nedostojnu pažnje. Isus je rekao: “Oprošteni su njezini grijesi, kojih je mnogo; jer ona je mnogo ljubila, a kome se malo oprašta, taj malo ljubi” (Luka 7:36-50). (agape ljubav se koristi u oba slučaja.) Postoji duboka lekcija za svakoga od nas. Svoju zahvalnost za milosrđe našeg Gospodina trebamo pokazati tako što ćemo biti milosrdni prema drugima za koje je Krist također umro (1. Timoteju 2:6).

Savjet za današnje kršćanske žene

Sve te vjerne žene dale su nam primjere kako se ljubav sviđa našem Bogu. Isto tako, sve današnje žene vjernice trebaju biti sličan primjer ljubavi svojoj djeci i poučavati ih što je ispravno. Pavao dodaje: “Premda će biti spašena rađanjem djece, ako ostanu u vjeri i ljubavi i svetosti uz umjerenost” (1. Timoteju 2:15). — *James Parkinson*

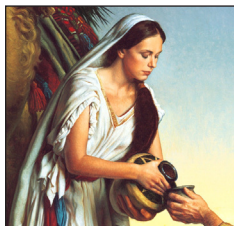
Bilješka o riječima koje znače “ljubav”

Kad je Bog rekao: “Volio sam Jakova; ali Ezava sam mrzio” (Malahija 1:2-3, Rimljanima 9:13), to je kontrast onoga što je Bog učinio za Jakova s osiromašenjem Ezava. Ezav je danas najjužniji dio Jordana, najsiromašniji dio Jordana. Riječ za “voljen” u Malahiji 1:2 je ahab/ahav, što odgovara agape u Rimljanima 9:13. Obje označavaju najviši oblik ljubavi: nesebičnu ljubav, božansku ljubav. U Mateju 22:37, grčka riječ agapao je oblik glagola agape. (Hebrejska riječ ahab korištena je ~200 puta, grčke riječi agapao 143 puta, a agape 116 puta.)

Nasuprot tome, phileo ljubav je još uvijek visoki oblik ljubavi: ljubaznost, milosrđe; srodna: sinovska ljubav. Grčka riječ za Petrovu “ljubav” je phileo, što odgovara hebrejskoj riječi chesed u Starom zavjetu (npr. 1. Ljetopisa 19:2 ASV, gdje “David reče: “Iskazat ću dobrotu prema Hanunu, sinu Nahaševu, jer njegov otac pokazao ljubaznost prema meni”). (Hebrejska riječ chesed korištena je ~235 puta, grčka riječ phileo 25 puta.)

Majčina Ljubav

„Tko može naći čestitu ženu? jer je njezina cijena daleko iznad rubina” (Izreke 31:10).

Što je prema drugima je otkrivena djelima. Ljubav je dobra i poželjna karakteristika u svim ljudima, ali ipak postoje stupnjevi ljubavi. “Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vje-

ruje ne propadne, nego da ima život vječni” (Ivan 3:16 ASV). Božjom milošću, Isus Krist je umro jednom zauvijek i “okusio smrt za svakog čovjeka” (Hebrejima 2:9). Međutim, Jehova je također rekao: “Volio sam Jakova; ali Ezava sam mrzio” (Malahija 1:2-3, Rimljanima 9:13). Ne radi se o tome da su Ezavovi potomci bili izbrisani, već su jednostavno Jakovljevi potomci primili mnogo veće blagoslove.

dragocjenije od majčine ljubavi? Majka nosi svoje dijete kao dio nje same devet mjeseci. Stalno misli na njega i onda ga rađa kroz stres i bol. Ona njeguje novi život na način koji je duboko povezan s njome i njezinim iskustvom. Dijete se instinktivno veže za svoju majku, svoju dragu skrbnicu, i ovisi o njoj u hrani i svakoj potrebi. Dijete raste u međusobnoj ljubavi kao primatelj svake vrste pažnje.

U 2. Kraljevima 4:8-37 imamo pripovijest o takvoj majčinoj ljubavi prema dragocjenom, i isprva neočekivanom, dječaku. To je priča o ženi Šunamki, ženi vjere sa starim mužem i bez djece. Opisana je kao “sjajna žena” (stih 8), očito žena od bogatstva i utjecaja. Njezina vjera bila je vidljiva u njezinoj želji da se brine za proroka Elizeja kada bi prolazio tim područjem.

„I zbio se jednoga dana da je Elizej prolazio kroz Šunem gdje je bila jedna sjajna žena. I ona ga je prinudila da *svrati* jesti kruha. I zbio se *tako*, da kad god bi blizu prolazio, svratio je ondje jesti kruha” (2. Kraljevima 4:8). Cijenila je Elizeja kao Božjeg čovjeka. „I ona je rekla svome mužu: “Evo sada, shvaćam da je sveti čovjek Božji ovaj koji često prolazi pokraj nas. Načinimo malu odaju, molim te, nad zidom te za njega postavimo ondje postelju i stol i stolicu i svijećnjak. I neka bude, kad dođe k nama, da se skloni ondje” (reci 9, 10).

Ovu dobrotu rodila je vjera darivajuće žene. Njezina je ljubaznost trajala još neko vrijeme, jer “kad god bi blizu prolazio, svratio je ondje” (stih 8). Jednog dana Elizej je zamolio svog slugu Gehazija da pozove svog dobrodušnog hranitelja kako bi vidio može li se ponuditi neka naknada. Jer “Evo, pobrinula si se za nas svakojakom pažnjom”

(stih 13).

Dobrotvorna žena nije imala nikakav zahtjev. Jednostavno je bila zadovoljna posluživanjem. Kakav divan duh. Elizej joj je predložio da razgovara s kraljem ili kapetanom vojske u njezino ime za posebne usluge. Ali ona je ponizno odgovorila: “Ja živim usred svoga naroda” (stih 13).

Dok je Elizej dalje razmišljao o tome, njegov sluga Gehazi je nešto primijetio. “Uistinu ona nema sina, a muž joj je star” (stih 14). Stoga joj je Elizej, potaknut Božjim Duhom, ponudio ovaj blagoslov: “Dogodine u ovo doba, ti ćeš zagrliti sina” (stih 16). Primjetite, ne dijete bilo kojeg spola, već sina. Ovo je bio dar od Boga, i to proročanski. Žena je oklijevala, ali je rodila sina “u ono vrijeme koje joj je Elizej rekao” (stih 17).

Prošle su ugodne godine. Sudeći po ženinoj brizi za proroka, bila bi brižna majka. Dijete je raslo, ali je još u mladosti otišlo pomoći ocu s njihovim žeteocima u polju. Tom se prilikom razbolio, uzvikujući “moja glava, moja glava,” i odnijeli su ga majci na njegu. Dovedi su ga njegoj majci, sjedio je na njezinim koljenima do podneva, a onda je umro (stih 20). Možemo zamisliti zabrinutost, tjeskobu i nježnost njezine brige, koja je trajala sve

Elizej proriče da će žena imati sina

dok više nije bilo korisno — on je otišao.

Što se još može učiniti?

Bol na dječaku i tjeskoba na njegovoj majci bili su jaki. Ali krešendo je došao. Dječak je bio miran, a njezina majčinska briga više nije bila potrebna. Međutim, ova je žena bila osoba vjere u Boga i u Njegovog proroka. Vjerojatno je vjerovala u uskrsnuće koje će doći u dalekoj budućnosti. Ali može li vjera dobiti nešto bliže?

Ovo je bilo dijete obećanja, pa ga je “položila na postelju čovjeka Božjega,” kao da povezuje svoje nade s prorokom, a time i s Bogom. Kakve je nade morala imati, žudnja za ponovnim životom u svom dragocjenom djetetu. Pozvala je svog muža da osigura mladog pratioca i magarca na kojem će potražiti proroka i naredila da se ne odgađa brzina radi njezine udobnosti. “Tako je otišla i došla k Božjem čovjeku na goru Karmel,” gdje će biti Elizej (2. Kraljevima 4:25).

Elizej je prepoznao njezino približavanje i pozvao svog slugu Gehazija da je upita, ali ona je prikrila svoju zabrinutost sve dok nije mogla izravno dohvatiti proroka. Pala mu je pred noge, privijajući se i preklinjući. Nije tražila sina; nije molila za dijete - “Jesam li željela sina svoga gospodara?” (stih 28). Ali nakon što je primila prekrasan dar, kako bi joj ga mogli tako brzo otrgnuti?

Elizej je naredio svom sluzi Gehaziju da uzme Elizejev štap, pođe sa ženom i položi ga na dijete da ozdravi. To je učinjeno — ali bez rezultata. Međutim, kada se Elizej, koji ga je slijedio, osobno pobrinuo za dijete i protegnuo se na njemu, mirno tijelo se zagrijalo, život je obnovljen, dijete je kihnuo sedam puta i ponovno se probudilo (2. Kraljevima 4:29-35).

Žena je u znak zahvalnosti prvo otišla do Elizeja, pala mu pred noge, poklonila se do zemlje, a zatim uzela svog sina s nevjerojatnom radošću i zahvalnošću.

Mnoge druge ožalošćene majke čekati će mnogo duže. Privrženost ove žene prema njezinu djetetu i dubina njezina gubitka bili su udes nebrojenih žena. Svatko od njih bit će tako zahvalan na uskrsnuću za dragocjeni život njihove djece vraćen - ali u njihovom slučaju, s izgledom na beskrajni život.

Značenje u pripovijesti

Ova izvanredna pripovijest bila je vrijedna očuvanja u Svetom Pismu. Izražava dubinu majčine ljubavi. Bez takve brižne ljubavi, koliko bi život bio lišen blis-

Elizej brine o dječaku

kosti i ljubavi. Phileo ljubav odražava toplinu obiteljske privrženosti, koju izražava Šunamka koja se nježno brine za dječaka na koljenima do njegova posljednjeg daha. Agape ljubav je nesebično zanimanje za drugoga, koje se pokazuje kontinuiranim naporima žene, čak i nakon smrti njezina sina, tražeći Božje izbavljenje. Šunamkin izraz phileo i agape ljubavi dobri su primjeri i za žene i za muškarce.

Ova pripovijest također ima proročke pouke o obnovi Izraela kao Božjeg naroda, vraćajući ih u život vjerom. Ilijino djelo kao proroka i sedam čuda njegove službe predstavljaju Božje djelo u sedam faza Evandeoskog doba. Elizejev rad kao proroka i 14 čuda njegove službe predstavljaju Božje djelo u Milenijskom dobu, drugom dobu otkupljenja.

Ovi brojevi, 7 i 14, također se povezuju s Evandeoskim dobom i Milenijskim dobom, u tjedan dana dugoj svetkovini beskvasnih kruhova i tjedan dana dugoj svetkovini sjenica. Na prvoj gozbi svaki dan se prinosilo sedam janjaca — na drugoj gozbi svaki dan se prinosilo 14 janjaca (Brojevi 28:17-24, 29:12 i dalje).

Ovo sugerira da se Elizejevo podizanje sina Šunamke odnosi na kraljevstvo. U ovom slučaju, to predstavlja ponovno oživljavanje Izraela. Dječak je umro u vrijeme žetve, predstavljajući žetvu židovskog doba. Tijekom tog vremena Izrael je propustio cijeniti Mesiju i izgubio je svoje duhovne mogućnosti tijekom dijaspore. Dječak je umro u majčinu krilu u podne. To je također bilo doba dana kada je tama obavila zemlju dok je Isus umirao na križu (Matej 27:45). Ta je tama bila predznak odozgo da duhovne prilike Izraela blijede. Žena koja se brinula za svog sina možda predstavlja, kao Hagara, brižni i njegujući utjecaj Saveza zakona na Izrael.

Kad je Šunamka uzjahala da potraži Elizeja, njezin je muž rekao: “Zašto ćeš danas ići k njemu? Nije ni mladi mjesec ni sabat” (2. Kraljevima 4:23). Dijete, koje pred-

Podigao je Šunamkinog sina

stavlja izraelsku naciju, neće oživjeti tijekom Evandeoskog doba, dijaspore njihovog lutanja iz obećane zemlje. Njihov blagoslov života kroz vjeru će sljedeći put doći u Božjem Kraljevstvu, predstavljenom subotom i danom mladog mjeseca. “Vrata unutarnjeg dvorišta koja gledaju prema istoku bit će zatvorena šest radnih dana [pristup

svijeta Bogu zatvoren 6000 godina]; ali u subotu neka se otvori i na dan mladog mjeseca neka se otvori” (Ezekiel 46:1).

Prvi pokušaj da se dječak oživi bio je uzimanje Elizejeva štapa koji je na dječaka stavio Elizejev sluga Gehazi. To je bilo po uputama proroka. Međutim, neočekivano, nije uspjelo. Možda ovo predstavlja učenja i službu Božjih proroka prošlih doba, kao što je predstavljeno u Elizejevom štapu, iako su imali dobar učinak na Izrael, nisu prikladni za obnovu žive vjere dovoljne da Izrael ponovno “živi” u Božjim očima. Čak i danas, Izrael ponovno okupljen u zemlji predstavljen je u Ezekielu 37:8 kao da “nema daha u sebi.” Za obnovu žive vjere, bit će potrebno da se Drevni Dostojnici vrate u Izrael kao njihovi vođe i učitelji, usmjeravajući ih k Mesiji. Ezekiel 37:9 kaže da to dolazi kao posljedica četiriju vjetrova koji dišu na obnovljeno tijelo (nacionalni Izrael). “Dođi, daše, od četiri vjetra i dahni na ove pobijene da mogu oživjeti” (Ezekiel 37:9).

Dakle, u posljednjoj poteškoći Izraela, kako to izražava Mihej 5:5, Krist će intervenirati protiv osvajačke vojske podizanjem sedam kraljeva (pastir je idiom za kralja) i osam kneževa (Drevni dostojnici, koji će biti kneževi u svoj zemlji). Oni će izbaviti Izrael od njegove strašne prijetnje i vratiti živu vjeru Izraelu. Nakon toga, “Ostatak Jakovljev bit će usred mnogih naroda kao rosa od Jehove, kao pljusak na travi” — sladak, osvježavajući utjecaj, koji daje blagoslove Kraljevstva svima koji im se obrate (Mihej 5:6).

— *David Rice*